WIADOMOŚCI HANDLU ZAGRANICZNEGO

rynki towarowe

Biblioteka Główna Szkoły Głównej Handlowej SOPOT
01253
28 LIP 1951

ROK III Nr. 14 (17) 1951

POLSKA IZBA HANDLU ZAGRANICZNEGO

Tylko do użytku służbowego

S P I S R Z E C Z Y

/główniejsze artykuły/

	str.
Deficyt zbożowy Niemiec Zachodnich.....	1
Sytuacja na mięsnym rynku w Argentynie w I kw.1951r.	5
Import drobiu do Anglii.....	8
Meldunki z międzynarodowego rynku kakao.....	16
Meldunki z rynku węglowego.....	19
Zapotrzebowanie na rudę chromową w U.S.A.....	27
Import cementu do U.S.A.....	29
Koszt produkcji syntetycznego kauczuku we Francji....	32
Ceny miazgi drzewnej w III kwartale 1951 r.....	34
Zakończenie sezonu aukcji wełnianych 1950/51.....	37
Sytuacja na rynku bawełnianym w Stanach Zjedn.....	40
Swiatowa produkcja wyrobów bawełnianych.....	44
Perspektywy podaży sztucznego jedwabiu na rynku angielskim.....	46
Ocena sytuacji na międzynarodowym rynku metali używanych do produkcji stali stopowych.....	47
Meldunki z międzynarodowego rynku metali kolorowych	50
Eksport obrabiarek z Anglii.....	53

Z a ł ą c z n i k i:

1. Załamanie się koniunktury na kapitalistycznym rynku kauczuku.
2. Kraje Ameryki Łacińskiej - potencjalny rynek zbytu na nawozy sztuczne.

x x x

Notowania giełd towarowych w Londynie i Nowym Yorku na "primo" ostatnich 6 miesięcy

Wykresy kauczuku i cyny w okresie od 15.VI. do 16.VII.1951r.

Sytuacja na rynkach w skrócie

RYNKI ZBOŻOWE: Niemcy Zachodnie będą potrzebowały w nadchodzącym roku zbożowym 2 - 2,2 mln.ton zboża chlebowego i 2,5 - 2,8 mln.ton zboża na paszę. Nie przewiduje się możliwości wyrównania braku zboża na paszę; deficyt ma wynieść około 2 mln.ton.Okazało się,że nie ma już w Niemczech Zachodnich zapasów ziemniaków z obfitych zbiorów zeszłorocznych.Ceny zboża na rynkach światowych wykazują poziom prawie niezmieniony.

RYNEK MIESNY: w Argentynie w I kwartale b.r. spadek uboju bydła wyniósł 3%, a spadek uboju owiec - prawie 60% w porównaniu z rokiem poprzednim. Główną przyczyną - brak obrotów z Anglią. Dania eksportuje od stycznia do maja r.b. o 44% więcej mięsa wieprzowego niż w zeszłym roku w tym okresie. Udział Anglii w duńskim eksporcie wyniósł 75% w porównaniu z 99% w 1938 r.

RYNEK CUKRU: możliwość zawarcia zawieszenia broni na Korei wywołała zniżkę cen cukru.Wielka Brytania w ramach umowy handlowej z Kubą ma zakupić w ciągu trzech lat 1.500.000 ton cukru. Międzynarodowa Rada Cukrowa zaleciła krajom należącym do Międzynarodowej Umowy Cukrowej przedłużenie tej umowy na dalszy rok licząc od dnia 31 sierpnia r.b. Eksport cukru z brytyjskich Indii Zachodnich wyniósł w ostatnim roku 757.000 ton t.j. o prawie 10% więcej niż w roku poprzednim.

RYNEK KAWY: możliwość zawieszenia broni w Korei wywołała załamanie się cen kawy na rynkach kapitalistycznych. Zaniepokojenie rynku przybrało takie rozmiary, że rząd brazylijski zmuszony był oświadczyć,iż podejmie akcję interwencyjnych zakupów dla podtrzymania cen.

RYNEK WEGLA: chwilowy niewielki wzrost wydobycia w Anglii ustąpił dość znacznemu spadkowi w czerwcu r.b. W wyniku tego sprzedaż bunkru oraz eksport węgla spadły gwałtownie, tak, że przewidziana kwota 6.000.000 ton na eksport w roku 1951 prawdopodobnie nie będzie osiągnięta.W USA natomiast zapasy węgla u konsumentów wzrosły z 40 - 75 mln.ton. Kopalnie ograniczają ilość dni roboczych wskutek braku popytu.Brak natomiast koksu w USA daje się odczuwać w przemyśle, szczególnie stalowym. Poza USA jedynie Afryka Południowa posiada rozporządzalne nadwyżki eksportowe węgla wśród krajów kapitalistycznych.

RYNEK KAUCZUKU: wobec wysokich cen kauczuku naturalbego Francja ma przystąpić do bardzo opłacalnej w tych warunkach produkcji kauczuku syntetycznego.Projektowana jest produkcja roczna 40 tys.ton kauczuku zwykłego /GR-S/ oraz 10 - 12 tys.ton kauczuku butylowego do wyrobu dętek samochodowych i lotniczych. Ostatnio ceny kauczuku naturalnego podlegały wahaniom zmiennym bez wyraźnie zarysowującej się tendencji.

RYNEK WEŁNY: 30 czerwca r.b. zakończony został sezon aukcji wełnianych w Australii,na których ceny wykazały wzmocnioną tendencję po długotrwałej zniżce.12 lipca r.b. rozpoczęły się aukcje w Anglii.

RYNEK BAWEŁNY: wstępny oficjalny szacunek zbiorów bawełny w USA przewidywał zbiór wynoszący 16 mln.bel,jednak wobec wyjątkowo pomyślnych warunków atmosferycznych należy się spodziewać zwiększenia tej ilości do 17,5 mln.ton.Ta okoliczność oraz perspektywa zawieszenia broni na Korei wywołała gwałtowny spadek cen bawełny na giełdzie nowojorskiej.

RYNEK ŻELAZA I STALI: angielski przemysł stalowy cierpi na brak surowców,głównie złomu,co powoduje przestoje w produkcji. Szereg zakładów pracuje po 3 - 4 dni w tygodniu. Poważnym zagadnieniem dla przemysłu stalowego Niemiec Zachodnich jest podwyżka cen rudy szwedzkiej o około 40%. Cała Zachodnia Europa cierpi na brak metali używanych do stopów żelaza takich, jak molibden lub chrom. Zaopatrzenie krajów europejskich w chrom pogorszyło się wskutek znacznych zakupów tego metalu przez Japonię.

RYNEK METALI KOLOROWYCH: cyna wykazuje nadal tendencję do zniżki wobec wstrzymywania się USA z zakupami na zapasy strategiczne.Przeciwnie cynk i miedź wykazują tendencję zwyżkową, gdyż brak tych metali jest ciągle dotkliwy.Pewne odprężenie na rynku miedzi spowodowane zostało zakończeniem strajku górników w kopalniach chilijskich.

Zboża i okopowe

Deficyt zbożowy Niemiec Zachodnich

Zapotrzebowanie Niemiec Zachodnich na ziarno chlebowe ma wynosić w roku zbożowym 1951/52 około 5,1 mln.ton. Nawet przy mało pomyślnych okolicznościach należy się liczyć z możliwością uzyskania na rynku wewnętrznym 2-2,2 mln.ton. Pozostałe jednak około 3 mln.ton winno być pokryte z importu. Z tego dostawa 1,8 mln.ton przewidziana jest międzynarodowym paktem pszenicznym i na tę ilość konieczne dewizy można uważać za zapewnione. W ramach paktu mają dostarczyć: USA - 1,3 mln.ton, Kanada - około 350.000 ton, Pozostałość 150 - 200.000 ton dostarczy prawdopodobnie Australia i w ten sposób import w ramach paktu zostałby pokryty. Możliwość importu poza paktem w strefie dolarowej dawałyby Argentyna i Urugwaj, w sumie około 250.000 ton. W strefie szterlingowej i krajów należących do EPU liczą Niemcy Zachodnie na dostawę około 660.000 ton ziarna chlebowego z Francji, Pakistanu, Iraku i Syrii. W przewidywaniu urodzajów w Europie Wschodniej zamierzają Niemcy Zachodnie zakupić z tego obszaru około 380.000 ton, licząc na dostawy z Polski, Węgier i Czechosłowacji. Ogółem przewidziane zakupy około 2,9 mln.ton zboża chlebowego będą wymagały około 355 mln.$. Z tej sumy dotychczas jest zapewnione 145 mln.$ z kredytów ECA które, w związku z ogólną redukcją tych kredytów, nie będą mogły ulec zwiększeniu. Pozostałe 210 mln.$ musiałoby być wyrównane eksportem, albo ewentualnie dodatkową pomocą finansową USA, co do której istnieją jakieś mgliste obietnice.

Dodatkową trudność stanowi rozłożenie dostaw z USA w czasie. Na dostawy te bowiem liczą Niemcy Zachodnie w pierwszym rzędzie. Ponieważ uruchomienie transportu i kredytów w USA ma nastąpić dopiero około połowy 1951/52 roku, duże wysiłki będą musiały być zrobione celem uzyskania koniecznych na pierwsze 4 miesiące roku operacyjnego kontyngentów zboża z rynku krajowego. W tym celu są już ustalone premie za wczesny omłot, ale pisma wachowe wyrażają obawy co do ich skuteczności i nawołują do energiczniejszych środków działania, gdyż rezerwy rządowe nie przekraczają obecnie półmiesięcznego zapotrzebowania.

Obok zapotrzebowania na zboże chlebowe nie mniej ważna jest sprawa zbóż na paszę. Jeżeli istnieją pewne widoki na wyrównanie deficytu zboża chlebowego, to natomiast znacznie gorzej przedstawia się zaopatrzenie w zboże na paszę. Zapotrzebowanie tego zboża z importu ma wynieść 2,5 - 2,8 mln.ton, z czego zapewnione jest jedynie 500.000 ton z USA. Swiatowy bowiem rynek zboża na paszę wykazuje zmniejszoną podaż oraz wysokie ceny.

Z przypuszczalnych możliwości poszczególnych krajów wynika, że z ogólnej ilości 1,4 mln.t możliwej do zrealizowania przez Niemcy Zachodnie około 960.000 ton przypadałoby na kraje dolarowe USA, Argentynę, Brazylię i Chile, a około 450.000 ton na obszar Europejskiej Unii Błatniczej. Ogólna suma dewiz potrzebna na pokrycie tego importu wyniosłaby około 150 mln.$, z czego najwyżej 80 mln.$, za dostawy z USA, może być otrzymana z funduszów ECA. Ponieważ pokrycie reszty importu zboża na paszę z innych źródeł uważa się za wykluczone, trzeba uznać, że deficyt około 2 mln. ton pozostanie niewyrównany.

Skutki tego deficytu paszowego na rynku zboża chlebowego są nie do przewidzenia. Jedynie szybka akcja wymiany zboża chlebowego na paszowe z rezerw rządowych może uratować choć część żyta dla konsumcji. Przy pomocy tej akcji przewiduje się możliwość zabezpieczenia wyżywienia w ciągu pierwszych miesięcy roku operacyjnego, po czym nastąpiłyby dostawy zagraniczne, które powinny wystarczyć do końca roku.

Tak więc dostateczne zaopatrzenie ludności Niemiec Zachodnich w ziarno chlebowe w rozpoczynającym się roku rolniczym wydaje się problematyczne. Brak natomiast zboża na paszę może spowodować poważne zmiany w stanie pogłowia nierogacizny i w konsekwencji w zaopatrzeniu ludności w mięso i tłuszcze.

Spasanie pszenicy drobiem w Belgii

W Belgii w bieżącym sezonie na żywienie kur i gołębi zużyto ponad 150.000 ton krajowej pszenicy zamiast kukurydzy. Krajową pszenicę sprzedaje się w kraju po 490-500 fr. za 100 kg /$ 98-100-za tonę/ co stanowi cenę znacznie niższą od ceny najtańszej kukurydzy. Nadal nie napływają do Antwerpii żadne oferty na kukurydzę z La Platy.

Transakcje zbożowe

W ostatnich dniach czerwca br. Holandia zakupywała jęczmień z Iraku po $ 89.60 za tonę z dalszymi terminami dostawy. W początku lipca Irak oferował jęczmień po $ 88.20 za tonę.

Niemcy Zachodnie zakupiły w Turcji 7.800 ton jęczmienia ponad zakupione poprzednio 60.000 ton. Cena wynosiła $ 98 za tonę cif, załadunek sierpień - wrzesień. W Rotterdamie sprzedano kukurydzę z Mandżurii po $ 94,50.

Na podstawie przetargu zostało zakupione przez Niemcy Zachodnie 2.000 ton kukurydzy z Brazylii po cenie $ 98 - cif.

Na rynku argentyńskim panuje zupełny zastój. Argentyna nie oferuje za granicę ani pszenicy ani kukurydzy. Jeżeli w pierwszym półroczu obroty 1,7 mln. ton były znacznie wyższe niż w zeszłym roku /1,1 mln. ton/, to natomiast w drugim półroczu przewidywane są minimalne obroty.

Poniżej podane są notowania zbożowej giełdy kanadyjskiej w Winnipeg na pszenicę Northern Manitoba Nr. 1 w cenach za buszel:

Data	Notowania
27.VI	232 1/4
28.VI	232 1/8
30.VI	232 1/8
2.VII	232 1/8
3.VII	232
4.VII	231 3/4

Ceny giełdy kanadyjskiej, wbrew ogólnej zniżce towarów po ujawnieniu się możliwości przerwania działań wojennych w Korei, nie spadły i zachowują poziom prawie niezmieniony. Giełda w Chicago natomiast wykazała narazie zniżkę w granicach kilku punktów, ale po tygodniu notowania wróciły do poprzedniego poziomu.

Z rynku ziemniaków w Niemczech Zachodnich

Rynek ziemniaków w Niemczech Zachodnich przedstawia pewną zagadkę. Po niezwykłych zbiorach zeszłorocznych należało się spodziewać dużych rezerw ziemniaków na przednówek. Tymczasem okazało się, że z chwilą wejścia na rynek młodych ziemniaków w wiekszej ilości, stare ziemniaki zamiast potanieć, zdrożały. Nawet zaś po tych wyższych cenach nie pokazały się na rynku w większych ilościach i odczuwa się brak ofert nawet z okolic, które się wyróżniły wyjątkowymi zbiorami i przez cały rok uchodziły za posiadające ziemniaki w nadmiarze. Transporty wagonowe należą już obecnie do rzadkości, a zapotrzebowania nawet po bardzo podniesionych cenach nie mogą być zaspokojone, co nieraz doprowadzało do zakupu młodych ziemniaków zamiast starych.

Stąd wynika pytanie, co się stało z ziemniakami zeszłorocznymi, które wg statystyki powinny jeszcze istnieć, jako zapasy w rolnictwie. Z faktu, że nie pojawiły się one ostatnio na rynku, mimo niezwykle korzystnej ceny, należy wnioskować, że zostały one jednak zużyte przez gospodarstwa rolne.

Potwierdzałoby to przypuszczenie, że rolnictwo Niemiec Zachodnich w obliczu grożących trudności zdobycia dostatecznej ilości zboża na paszę, przystąpiło do zabezpieczenia rezerw starych ziemniaków w drodze ich konserwacji. W ten sposób rolnictwo uzyskało pewien zasób paszy dla znacznie zwiększonego pogłowia nierogacizny.

Ilości ziemniaków obróconych na cel powyższy szacuje się na 1,5 - 2 mln.ton. Jest także możliwe, że wskutek wygórowanych cen zboża w poprzednich miesiącach zużycie ziemniaków na wyżywienie świń było większe od przewidywań i w skutek tego spadek zapasów był szybszy.

Prawdopodobnie również powtarza się w Niemczech Zachodnich zjawisko mniej oszczędnej gospodarki przy wyjątkowo obfitych zbiorach.

Zwierzęta i artykuły pochodzenia zwierzęcego

Dostawy mięsa argentyńskiego dla Niemiec Zachodnich

W maju Argentyna eksportowała do Niemiec Zachodnich 1.713 ton mięsa wołowiego, 12 ton wędlin, oraz 550 ton mączki mięsnej. Wysyłki te dokonywane są w ramach kontraktu opiewającego na łączne dostawy mięsa w wysokości 22.000 ton metrycznych za ogólną sumę $ 8,5 mln. w okresie 6-cio miesięcznym począwszy od połowy kwietnia. Przeciętna cena płacona przez Niemcy Zachodnie wynosi zatym $ 387,75 za tonę.

Sytuacja na mięsnym rynku w Argentynie w I kwartale 1951 r.

Z raportów napływających z Argentyny wynika, że w I kwartale br. ubój bydła był nieco mniejszy niż w tym samym okresie 1950 r. Szacowany spadek wynosi około 25 tys.szt., odpowiadając około 3%. Powyższe zjawisko spowodowane zostało rządowymi ograniczeniami uboju lżejszych niedopasionych sztuk oraz przewlekłymi deszczami, które poprawiły znacznie stan pastwisk skłaniając producentów do przetrzymywania bydła w celu intensywniejszego wypasania.

Zakupy przetwórców /frygorificos/ w rzeźniach wynosiły w I kwartale br. 288 tys.sztuk w porównaniu do 226 tys. w tym samym okresie o 1 rok wcześniej, przy czym zakupy opóźniły się przybierając największe nasilenie w pierwszych tygodniach marca. Bezpośrednio od hodowców przetwórnie zakupiły w pierwszych trzech miesiącach br. jedynie 234 tys. sztuk w porównaniu z 500 tys. sztuk w pierwszym kwartale 1950 r. Łączne zakupy przetwórni /frygorificos/ wynosiły zatym około 520 tys.sztuk czyli o 25% mniej niż o rok wcześniej.

Jeszcze w silniejszym stopniu spadły w I kwartale br. dostawy owiec do rzeźni. I tak np. ubój owiec na głównym rynku w Avellaneda wynosiły w okresie styczeń marzec br. jedynie 392 tys.sztuk w porównaniu z 952 tys.sztuk o rok wcześniej. Przyczyną tego były wysokie ceny wełny, które skłoniły hodowców do przetrzymywania owiec do okresu jesiennej strzyży w końcu marca.

Niski poziom zakupu owiec przez przetwórnie, tłumaczony jest spadkiem eksportu baraniny. Jedynie 65 tys.sztuk zakupiły frygorificos na rynku w Avellaneda do końca marca br. W roku poprzednim w tym samym czasie zakupy owiec sięgały poziomu 560 tys. sztuk. Podobnie znaczny spadek zakupu w przetwórni zaobserwować można w transakcjach

bezpośrednio u hodowców - w 394 tys.sztuk owiec w I kwartale 1950 r. na 22 tys.sztuk w I kwartale br. Jest to jeden z najsilniejszych w Argentynie spadków uboju owiec w ostatnich kilkudziesięciu latach.

Równolegle do obniżania się produkcji kształtował się w I kwartale br. eksport mięsa z Argentyny. Wywóz mrożonej wołowiny obniżył się wg nieoficjalnych danych z 1187 tys. ćwiartek w 1950 r. na 245 tys. w 1951 r., przy czym najcharakterystyczniejszą wymianą był brak eksportu do Wielkiej Brytanii w związku z niezałatwionym jeszcze w tym czasie zatargiem brytyjsko-argentyńskim w sprawie ceny w dostawach mięsa. Wysyłki na inne rynki - głównie do krajów Europy kontynentalnej i do Peru - były w I kwartale br. o 65% wyższe w porównaniu ze stanem o rok wcześniej.

Szacunek eksportu wołowiny i cielęciny z Argentyny

styczeń - marzec w tys.ćwiartek

	1949 r.	1950 r.	1951 r.
Anglia	553	1.083	-
Belgia	102	2	29
Włochy	54	18	85
Holandia	153	1	31
Niemcy Zachodnie	b/	17	2
Szwajcaria	40	-	1
Szwecja	-	36	7
Inne kraje europejskie	36	11	11
Kraje Ameryki Płd. a/	95	41	40c/
Inne kraje	76	22	41d/
O g ó ł e m	1.110	1.187	245

Według nieoficjalnych informacji z angielskich kół handlowych Argentyna posiada obecnie zakontraktowany zbyt 12 tys.ton mięsa wołowego na dostawy w 1951 r. z przeznaczeniem do następujących krajów: Niemiec Zachodnich, Włochy, Belgii, Izraela, Peru i Brazylii.

W porównaniu do eksportowanych z Argentyny 811 tys. sztuk bitych owiec w I kwartale [illegible] wywóz w okresie sprawozdawczym wyniósł jedynie 7 tys.sztuk i był skierowany do Filipin i Indochin.

---

a/ z wyłączeniem Brazylii
b/ włączone w pozycję /"inne kraje europejskie"/
c/ całości do Peru
d/ z tego 33 do Izraela.

W przeciwieństwie do znacznego spadku - ca 80% - eksportu wołowiny, oraz do prawie zupełnego zaniku eksportu baraniny w I kwartale 1950 roku wywóz konserw mięsnych wzrósł o przeszło 10 tys.ton w porównaniu do poziomu z okresu styczeń - marzec 1950 r.

Szacunek eksportu konserw mięsnych z Argentyny

styczeń - marzec w tys.ton

	1949 r.	1950 r.	1951 r.
Anglia	9,8	10,0	1,1
Stany Zjednoczone	4,2	12 3	26,0
Francja	0,8	0.2	-
Belgia	0.5	-	0,7
Włochy	-	0 2	1,2
Holandia	0,1	-	0,2
Inne kraje europejskie	0.1	0,3	0,8
Kraje Ameryki Płd. a/	0,2	0 3	0.1
Inne kraje	2.6	1,5	4,5
O g ó ł e m	18 3	24 7	34 6

Obroty trzodą chlewną i wieprzowiną w Belgii

W 7/10 numerze Wiadomości Handlu Zagranicznego podano mylnie cyfry eksportu bekonu z Belgii włączając w to eksport mięsa wieprzowego oraz słoniny. Poniższe zestawienie ilustruje obroty zagraniczne trzodą chlewną i wieprzowiną w Belgii w I kwartale w latach 1945-1951 /w tonach/

styczeń - marzec

	1949 r.	1950 r.	1951 r.
Mięso wieprzowe eksport	11	516	180
import	4.333	2	1.234
Bekon i szynka eksport	12	2.098	452
Trzoda chlewna eksport w sztukach	9	5.031	22

Wzrost eksportu mięsa wieprzowego i bydła z Danii

Według ostatnich danych eksport mięsa wieprzowego łącznie z bekonem i szynką wyniósł w okresie od 1 stycznia do 20 maja 91.317 ton przekraczając o blisko 28.000 ton ilość eksportowaną w tym samym czasie o rok wcześniej,

a/ z wyłączeniem Brazylii

czyli o 44%. W 1938 roku w analogicznym okresie Dania eksportowała 64.548 ton mięsa wieprzowego - prawie wyłącznie bekonu - z czego 64.306 ton. czyli przeszło 99% kierowane było na rynek angielski. Struktura kierunkowa mięsa wieprzowego z Danii uległa jednak dosyć znacznej zmianie i w 1951 r. udział Anglii w eksporcie Danii wynosił jedynie 75% pomimo większych dostaw bekonu duńskiego i szynki o 6.5% niż w 1938 roku.

Eksport mięsa wieprzowego z Danii

1.I. - 20.V 1950 i 1951 w tonach

	1950 r.	1951 r.	wzrost w %%
Anglia a/	57.850	68.689	+ 18.7
Norwegia	96	42	- 56.3
Szwecja	845	1.481	+ 75.2
Niemcy Zachodnie	3.593	11.902	+ 231.0
Szwajcaria	-	1.316	...
Inne kraje	986	7.887 b/	+ 700.0
Ogółem	63.370	91.317	+ 44.2

W I kwartale br. Dania eksportowała 92.567 sztuk bydła, czyli o 53.758 sztuk więcej niż w tym samym czasie o rok wcześniej i o 134% więcej niż w I kwartale 1938 r. Głównymi odbiorcami bydła duńskiego były następujące kraje: Niemcy Zachodnie 91.640 sztuk /77.4%/. Włochy - 9.699 sztuk /10.5%/, Holandia - 6.394 sztuk /1.960 sztuk o rok wcześniej/ Szwajcaria - 2.313 sztuk; Belgia - 2.082 sztuk /303 sztuk o rok wcześniej/.

Import drobiu do Anglii w 1951 roku

W okresie 5-ciu pierwszych miesięcy 1951 r. import drobiu bitego do Anglii wyniósł 11.415 ton za łączną sumę Ł 4.044 tys. wobec 12.287 ton o wartości Ł 3.874 tys. w tym samym okresie o rok wcześniej. W związku z powyższym średnia wartość tony importowanego drobiu do Anglii podniosła się w roku bieżącym o 12% w stosunku do poziomu z roku ubiegłego. Struktura towarowa importu drobiu uległa w r.bieżącym dosyć poważnym zmianom. Spadek importu indyków o 32% oraz gęsi i kaczek o blisko 76% skompensowany został wzrostem przywozu kur bitych, wynoszącym w pierwszych 5-ciu miesiącach br. 9.050 ton w porównaniu do 6.450 ton w tym samym okresie o rok wcześniej. Głównymi dostawca-

a/ wyłącznie bekon i szynka
b/ głównie Francja

mi drobiu bitego nie licząc Polski były w okresie powyższym następujące kraje:

Import drobiu do Anglii
w q. i w 1000 Ł

	styczeń - maj			
	1950		1951	
	q.	1000 Ł	q.	1000 Ł
O g ó ł e m	122.877	3.874	114.156	4.044
w tym:				
Australia	34.577	812	30.991	1.083
Irlandia	26.675	718	20.420	679
Dania	2.690	100	26.166	810
Holandia	3.041	118	17.695	727
Węgry	7.764	309	-	-

Spadek produkcji jaj w Danii

Na skutek znacznego uboju kur w pierwszych trzech miesiącach br. z przeznaczeniem na eksport do Anglii, produkcja jaj w okresie styczeń - marzec zmalała w Danii o przeszło 5% wynosząc 5.423 Gt.hds. /po 120 sztuk/. Szacunek bitych kur w pierwszym kwartale 1951 roku wynosi 2.352 tys.sztuk wobec 923 tys.sztuk o rok wcześniej. Spadek produkcji jaj o 5% spowodował obniżenie się ich eksportu w okresie od 1 stycznia do 20 maja o 23% w stosunku do poziomu wywozu w analogicznym okresie 1950 r. Spadek dostaw jaj duńskich do Anglii wyniósł w tym czasie 34%.

Wzrost importu jaj do Niemiec Zachodnich

W I kwartale br. Niemcy Zachodnie importowały o 9% więcej jaj w skorupkach niż o 1 rok wcześniej i o 25% więcej niż wynosił ogólny import całych Niemiec w 1938 r. Poniższe zestawnienie ilustruje dostawy głównych europejskich eksporterów w I kwartale w r.1951 oraz dla porównania w roku 1950.

Import jaj do Niemiec Zachodnich
w 1000-cach GT. hds. a/

	1950 r.	1951 r.	zmiana w %
Belgia	205,0	91,9	- 55,0
Dania	739,8	752,1	+ 1.5
Finlandia	31,3	1,4	- 95,5

a/ po 120 sztuk

	1950 r.	1951	zmiany w %
Francja	140.8	[illegible],1	+ 53,4
Holandia	2.118,0	2.612,5	+ 23.5
Norwegia	109,8	43,4	- 60.6
Szwecja	666,4	652,7	- 2,0
Węgry	45,1	162,7	+ 261,0
Inne kraje	128,0	28,7	- 77,6
O g ó ł e m	4.184,2	4.561,6	+ 8,9

Zniesienię zakazu eksportu skór surowych z Południowej Afryki

W związku ze zniesieniem zakazu wywozu skór surowych z Południowej Afryki /R.D.No.29 i 47/ ogłoszone zostały następujące szczegóły.

Miejscowe garbarnie otrzymały w czerwcu br. z "niekontrolowanych stref" łącznie 33.500 skór mokrych w porównaniu z dostarczonymi w maju b.r. 4.000.-

Wydział Kontroli Skór przy Ład. Afrykańskim Ministerstwie Przemysłu i Handlu wydawać będzie jak przed wprowadzeniem zakazu, zezwolenia na eksport wszystkich gatunków skór za wyjątkiem skór suchych pierwszej i drugiej klasy i mokro-solonych skór cielęcych. Postanowienie co do przydziału pozwoleń na skóry mokre ze strefy kontrolowanych i niekontroliwanych, na zasadzie 25% na eksport, a 75% dla miejscowych garbarni pozostaje w mocy.

Eksport skór z kóz Angora, wszystkich gatunków skór baranich, końskich i oślich, oraz ze zwierząt dzikich, nad którymi nadzór obejmuje Wydział Kontroli Skóry - nie podlega ograniczeniom i może być dokonany bez pozwolenia.

Przetwory spożywcze, art. kolonialne, owoce i warzywa

Informacja z międzynarodowego rynku cukru

Możliwość przerwania działań wojennych na Korei spowodowała ostrą zniżkę cen cukru na giełdzie nowojorskiej /Kontrakt nr.4 spot/. W ciągu dwóch dni 25 - 27 czerwiec ceny spadły prawie o 1 centa na lb. następnie jednak w pewnym stopniu ustabilizowały się. Ceny cukru z dostawą na styczeń spadły początkowo o 80 punktów, podnosząc się następnie o 12 punktów, podczas gdy dostawy na miesiące późniejsze spadły pierwotnie o 86 punktów, odzyskując później 19 punktów. Jednocześnie cukier krajowy /Kontrakt nr 6/ spadł o około 34 punkty i pozostawał na najniższym poziomie, wahając się tylko w granicach od jednego do dwóch punktów. Na ogół jednak na rynku zapanowało wyraźne osłabienie tendencji. Cena cukru Kontrakt nr 4 z dostawą na sierpnia wynosiła w dniu 3 lipca 7.03 - 7.04 ¢ za lb. Niższą cenę cukru notowano w dniu 1 lipca - 6.88 ¢ za lb.

Przypuszcza się, że w najbliższym czasie rafinerie USA zakupią większe ilości cukru surowego celem pokrycia swego zapotrzebowania na sierpień. Jeśli chodzi o rynek międzynarodowy to np. Kuba ma tylko niewielkie ilości niesprzedanego cukru i nie powinna mieć trudności w zbycie do końca roku. Według ostatnich doniesień Daily Commercial Report produkcja cukru na Kubie do dnia 16 czerwca b.r. wynosiła 5.575.000 ton wobec 5.393.541 ton w tym samym okresie roku poprzedniego. Eksport w tym czasie osiągnął 2.500.000 ton w porównaniu z 2.100.000 ton w roku ubiegłym. Zapasy na Kubie w połowie czerwca wynosiły 3.362.578 ton co stanowi 6%-owe zmniejszenie do roku poprzedniego. Na rynku nowojorskim panuje atmosfera wyczekiwania, nabywcy wstrzymują się do zakupów śledząc rozwój wypadków politycznych.

Gabinet Kubański wyraził zgodę na podpisanie umowy handlowej z Wielką Brytanią na podstawie której Wielka Brytania zakupi 1.500.000 ton cukru, oraz cygara o wartości pół miliona dolarów przez następne 3 lata.

W dniu 26 czerwca b.r. rozpoczęły się obrady Międzynarodowej Rady Cukrowej. Udział wzięli przedstawiciele 19 państw jak również obserwatorzy z 6-ciu innych. Rada przyjęła sprawozdanie statystyczne, które podało szacunki produkcji za rok gospodarczy kończący się 31 sierpnia b.r. Według powyższego sprawozdania zapotrzebowanie importowe w 1951 r. oszacowano na 4.375.000 ton metr., a dostawy na .399.000 ton metr. Rada zaleciła krajom, które prolongowały Międzynarodową Umowę Cukrową do 31 sierpnia 1951 , podpisanie nowego protokółu przedłużającego tę Umowę na

rok następny.

Produkcja cukru w Meksyku

Ostatnie szacunki produkcji cukru meksykańskiego na rok 1950/51 wyniosły 695.000 ton. Konsumcja krajowa szacowana jest na 630.000 ton, a wobec istniejącej tendencji gromadzenia zapasów cukru, nadwyżki te nie będą przeznaczone na eksport.

Przeciętna cena płacona fabrykantom wynosi 0,73 pesos za kg loco fabryka.

Mniejsza produkcja cukru w Australii

Produkcja cukru w Australii w 1951 r. została oszacowana na 860.000 ton wobec 897.000 ton w ostatnim roku i w porównaniu z 909.000 ton w 1949 roku. Zmniejszenie tegorocznej produkcji spowodowane było długotrwałą suszą. Premier australijski oświadczył, że rząd wyraził zgodę na zwyżkę cen hurtowych z ŁA 41/9/4 na ŁA 53/6/8 za tonę.

Eksport cukru z Brytyjskich Indii Zachodnich

Równolegle ze wzrostem produkcji cukru w Brytyjskich Indiach Zachodnich który był omawiany w poprzednim numerze Wiadomości Handlu Zagranicznego nastąpił wzrost eksportu. W kolejnych trzech latach gospodarczych od 1947/48 do 1949/50 zanotowano systematyczny wzrost eksportu cukru. Jak wynika ze sprawozdania statystycznego Międzynarodowej Rady Cukrowej eksport cukru w latach 1948/49 oraz 1949/50 przedstawiał się następująco:

	1948/49	1949/50
	w tonach	
Barbados	120.604	161.584
Jamajka	185.224	219.790
Wyspy Leeward	53.605	66.000
Trynidad i Tobago	149.193	123.129
Wyspy Windward	7.553	9.022
Gujana Brytyjska	168.395	177.115
Brytyjski Honduras	459	-
R a z e m	685.034	756.640

Wszystko wskazuje na to, że eksport cukru z wyżej wymienionych krajów będzie się mieścił w granicach od 760 do 78[illegible] tys.ton.

Meldunki z międzynarodowego rynku kawy

W okresie od 25 do 30 czerwca notowano na rynku nowojorskim spadek cen na kawę, spowodowany brakiem popytu w szczególności na dostawy długoterminowe, chociaż zakupy na transakcje terminowe wskazywały na tendencje stabilizacyjne.

Wiadomość o ewentualnym zawieszeniu broni na Korei spowodowała, że ceny spadły dość nagle, a ponadto wiadomość, że rząd USA uzyskał kawę po niższych cenach niż poprzednio, wywołała depresję na rynku. Pomimo faktu że zwiększone zakupy na dostawy terminowe w dniu 28 czerwca wzmocniły nieco tendencje, obniżka cen w dniu 30 czerwca b.r. wyniosła 50 punktów. Powyższa tendencja wywołała poważne zaniepokojenie wśród brazylijskich producentów i kół rządowych. Po kilku dniach sprzecznych wiadomości z Rio, 5 lipca dyrektor departamentu dla spraw kawy poinformował koła handlowe, że rząd zamierza interweniować na rynku kawy, przeprowadzając większe zakupy w celu utrzymania poziomu cen. Zakupy zaczną się bezzwłocznie i kalkulowane będą na podstawie cen krajowych i eksportowych bazowanych na amerykańskich cenach maksymalnych.

W końcu czerwca Bank Brazylijski wydał instrukcję zezwalającą na eksport kawy do wszystkich krajów, za wyjątkiem USA i Kanady, za dolary, funty szterlingi, franki francuskie, belgijskie i szwajcarskie oraz korony szwedzkie i duńskie. Eksport kawy do USA i Kanady odbywać się będzie tylko za dolary. Akcja ta ma częściowo na celu zwiększenie eksportu kawy z Brazylii, w związku z czym Brazylia poszukuje rynków zbytu zwłaszcza w Europie, Afryce Północnej, na Srodkowym Wschodzie oraz innych obszarów drogą nowych pertraktacji handlowych. Umowy te zawierane byłyby z zastrzeżeniem, że nie będzie dokonywany reeksport kawy brazylijskiej z krajów importujących.

Oficjalne szacunki nadwyżek eksportowych kawy brazylijskiej na rok 1951/52 wyniosły 1.061 tys.ton, w tym czysta nadwyżka eksportowa ze zbiorów 1951/52 wyniesie 941 tys.ton, a pozostałość z okresu poprzedniego 120 tys.ton. Jak wynika ze sprawozdania nie cała tegoroczna nadwyżka będzie przeznaczona na eksport. Rząd Brazylii zamierza odbudować zapasy w portach do normalnego poziomu 240 tys.ton wobec obecnie szacowanych 160 tys.ton.

O ile powyższe zamierzenia zostaną dokonane nadwyżka netto uzyskana na eksport wyniesie w przybliżeniu 977 tys.ton.

Informacje z rynku nasion oleistych

Przez cały czerwiec na międzynarodowym rynku nasion oleistych ceny utrzymywały się na na niższym niż w maju poziomie, brak było również transakcji na większą skalę

Jedynie Argentyna posiadała nadwyżki eksportowe siemienia lnianego, ale wzmożone zakupy na rynku wewnętrznym zahamowały obroty z zagranicą. Siemie lniane z Indii notowano po cenach nominalnych, podczas gdy ceny argentyńskie pozostały bez zmian w ciągu czerwca i wyniosły Ł 75 za tonę fob. luzem. Nie uległy zmianie również ceny rzepaku abisyńskiego i wyniosły w końcu miesiąca Ł 78 za tonę caf. Ograniczone dostawy olejów roślinnych poważnie zahamowały obroty na międzynarodowym rynku. Popyt był w dalszym ciągu ograniczony, a transakcje odbywały się głównie po cenach nominalnych. Olej kokosowy z Cejlonu notowano Ł 151 za tonę w porównaniu z Ł 164 za tonę luzem caf w końcu maja. Ceny oleju kokosowego w Singapore spadły w czerwcu do Ł 150 za tonę wobec Ł 162 w końcu maja. Ceny nominalne na olej rycynowy w Bombaju wyniosły Ł 280 wobec Ł 300 w miesiącu poprzednim, podczas gdy surowy olej lniany z Indii pozostał bez zmian po Ł 177 za tonę caf. Chociaż eksport oleju tungowego z Hong Kongu jest jeszcze ograniczony z przyczyn politycznych, jednak wysyłki były w stanie pokryć umiarkowane zamówienia. Obroty na ogół były niewielkie i nieznaczne wahania cen.
Ceny kopry na światowym rynku w dalszym ciągu spadały. Zainteresowanie tym artykułem było niewielkie i pomimo znacznych zamówień Niemiec Zachodnich, które na pewien czas podniosły ceny, w końcu czerwca zanotowano powtórny spadek cen, który pogłębił się jeszcze na skutek wiadomości o prawdopodobnym zawieszeniu broni na Korei. Cena oleju kopry Straits spadła z Ł 101/10 do Ł 92/10 za tonę cif, a na Filipinach z $ 230 na $ 207,50 za tonę cif.

Na ogół perspektywy pomyślnego załatwienia kwestii koreańskiej pogłębiły zniżkę cen na światowym rynku nasion oleistych i olejów, która już przed tym dała się zauważyć.

Eksport kopry z Filipin

W ciągu miesiąca maja eksport kopry z Filipin wyniósł 48.278 l. ton z czego 21.513 ton przeznaczonych było do USA. Eksport oleju kokosowego w tym okresie wyniósł 4.117 l. ton, w tym do USA skierowano 3.092 l.ton.

Eksport ziarna i oleju palmowego z Malajów

Łączny eksport w maju ziarna palmowego z Malajów /poza Singapore/ osiągnął 1.311 ton wobec tylko 485 ton w kwietniu. Eksport oleju palmowego w omawianym miesiącu wyniósł 2.988 ton w porównaniu z 3.935 ton w kwietniu.

Przemysł olejarski w Austrii

Jak podaje Public Leadger w Austrii zużyto w 1950 r.

do produkcji następujące ilości nasion oleistych: kopry 8.500 ton, orzecha ziemnego - 22.800 ton, rzepaku - 2.700 ton, co stanowi razem 34.000 ton. W 1950 roku zdolność przetwórcza olejarni była wykorzystana w 45% w porównaniu do 60% w 1949 i 40% w 1948 roku.

Perspektywy przemysłu olejarskiego na 1951 rok będą bardzo pomyślne. Dalszy ostry spadek produkcji spowodował powtórne wprowadzenie ścisłej kontroli obrotów margaryną i olejami jadalnymi od początku bieżącego roku. Przydziały tłuszczów na głowę wynoszą 150 gr tygodniowo.

Ilość nasion przeznaczonych do przerobu w 1951 roku oszacowana jest na 20.000 ton, co oznacza, że zaledwie 27% zdolności przetwórczej olejarni będzie wykorzystane.

Wzrost produkcji orzecha ziemnego w Indiach

Obszar uprawy orzecha ziemnego w Indiach obejmuje 42% całego areału wziętego pod uprawę roślin oleistych i wynosi obecnie 10 mln.akrów. Podczas wojny z jednej strony silny rozwój krajowego przemysłu olejarskiego, a z drugiej wzrost konsumcji wewnętrz kraju, spowodowały, że na eksport w roku 1948/49 przeznaczono 2% wobec 40% w latach przedwojennych orzecha ziemnego. W 1949/50 eksport oleju z orzecha ziemnego był trzykrotnie wyższy niż przed wojną.

Eksport mąki kartoflanej i krochmalu z Holandii

W ciągu 4 miesięcy 1951 roku eksport mąki ziemniaczanej i krochmalu wzrósł przeszło dwukrotnie w porównaniu z analogicznym okresem roku poprzedniego. Największym odbiorcą stała się Wielka Brytania, której udział w omawianym okresie wyniósł 65% całości eksportu wobec 23% w roku ubiegłym. Charakterystyczną cechą badanego okresu jest z jednej strony rozszerzenie zbytu na takie rynki jak: Norwegia, Dania, Syria, Pakistan oraz Indie, z drugiej strony odpadnięcie Finlandii i Francji, co nawzajem się kompensuje:

Eksport mączki ziemniaczanej i krochmalu z Holandii

	1950	1951
	w tonach	
Ogółem	23.826	49.137
Belgia i Luksemburg	1.933	2.797
Niemcy Zachodnie	5.402	2.699
Finlandia	713	-
Francja	1.953	-
Anglia	5.522	31.988
Włochy	3.568	6.733
Szwajcaria	1.496	532

	1950	1951
	w tonach	
U.S.A.	932	878
Norwegia	-	397
Dania	-	694
Syria	-	793
Pakistan	-	273
Indie	-	476

Meldunki z międzynarodowego rynku kakao

Wiadomość o ewentualnym zakończeniu działań wojennych na Korei wywołała ostry spadek cen ziarna kakaowego na giełdzie nowojorskiej. Ceny kakao z dostawą na lipiec zniżkowały w dniu 25.VI. o 129 punktów, co oznaczało największy spadek od wielu miesięcy. Nawet zwiększone zakupy na dostawy terminowe nie zdołały wstrzymać spadku cen. Po raz pierwszy od czasu wprowadzenia cen maksymalnych w Stanach Zjednoczonych kakao gatunku Accra z dostawą natychmiastą New York notowano poniżej tego maksimum i jak podają, pewne transakcje były dokonywane po cenach o pół lub więcej centa niższych od cen maksymalnych.

Na rynku londyńskim nastąpił również spadek cen, jednak wykazywał on większe ożywienie niż nowojorski. Ceny dostaw na lipiec, sierpień i grudzień spadły o około 20 s na cwt., ale już 28 czerwca ceny na dostawy w dwóch pierwszych terminach podniosły się na skutek wzmożonych zakupów terminowych.

Na rynku zachodnio-afrykańskim nie doszło, w tym okresie czasu do żadnych transakcji. Również w Bahia nie notowano transakcji do Stanów Zjednoczonych.

Na podstawie szacunku dokonanego przez Departament Rolnictwa U.S.A. produkcja ziarna kakaowego w roku 1950/51 wyniosła 849.500 krotkich ton, co stanowi niewielką zwyżkę wobec pierwotnych przewidywań wynoszących 843.500 ton krotkich.

Dla porównania podajemy zestawienie ilustrujące produkcję w następujących latach:

Średnia przedwojenna	789.270	short ton
1948/49	835.670	" "
1949/50	855.500	" "
1950/51	849.500	" "

Szacunki dla poszczególnych krajów produkujących przedstawiają się jak następuje /short ton/:

	1950/51	1949/50
Ameryka Srod.	66.605	72.905
Costa Rica	4.970	4.845

	1950/51	1949/50
Kuba	3.500	3.600
Rep.Dominik.	30.000	36.500
Grenada	2.900	2.995
Haiti	1.985	2.055
Jamajka	2.250	2.430
Meksyk	7.700	7.300
Panama	2.500	3.150
Trynidad i Tobago	9.000	8.015
Inne	1.800	2.015
Ameryka Połud.	205.860	230.440
Brazylia	147.000	178.500
Kolumbia	14.330	12.125
Ekwador	25.350	23.830
Venezuela	19.180	15.985
Afryka	570.300	545.345
Kongo Belgijskie	2.650	2.645
Afryka Hiszp.	16.500	19.300
Kamerun Franc.i Afryka Rown.	52.500	47.500
Francuska Afryka Zachodnia	60.000	61.100
Złote Wybrzeże i Brytyjskie Togo	300.000	286.000
Nigeria i Bryt.Kamerun	123.000	114.000
Inne	15.650	14.800
Azja i Oceania	6.740	6.715
Cejlon	2.520	2.610
Indonezja	900	940
Nowe Hebrydy	745	585
Zachodnia Samoa	2.575	2.580

Wytwory pochodzenia mineralnego

Meldunki z rynku węglowego

Wprawdzie morskie frachty węglowe na Atlantyku spadły w ciągu ostatnich kilku tygodni o około 1-2 dolarów powodując automatycznie odpowiednią obniżkę cen cif węgla amerykańskiego w Europie Zachodniej - niemniej stan zaopatrzenia krajów kapitalistycznych Europy w paliwa stał się jeszcze bardziej krytyczny na co wpłynęły i wpływają przede wszystkim trzy czynniki: 1/ niemożność ustalenia przez genewski Komitet Węglowy przydziałów węgla na III kwartał - wskutek oporu Niemiec Zachodnich wobec wyznaczonej im przez władze okupacyjne zbyt wielkiej ich zdaniem puli eksportu na III kwartał; 2/ pogarszające się położenie węglowe W.Brytanii; 3/ pogłębiający się kryzys naftowy w Persji, który grozi W.Brytanii i Europie Zachodniej pozbawieniem dostaw ropy i olejów z Persji.

Niemcy Zachodnie. Poraz pierwszy w kilkoletniej historii Europejskiego Komitetu Węglowego działającego w ramach Europejskiej Komisji Gospodarczej O.N.Z., kwartał się rozpoczął a nie ustalono przydziałów węgla wobec veta Niemców odnośnie wyznaczonej im puli. Podział winien był nastąpić w drugiej połowie maja. Odroczono decyzję do połowy czerwca. Wreszcie odroczono decyzję do 16 lipca. Niemożność ustalenia przydziałów na III kwartał - wywołuje odpowiednie nastroje rosnącego zaniepokojenia wśród importerów, spotęgowane informacjami nadchodzącymi z W.Brytanii, gdzie znów osłabło tempo wydobycia węgla, i która zapowiedziała ograniczenie swego eksportu koksu w III kwartale do zaledwie 30.000 ton, a więc ilości wielokrotnie niższej od spodziewanej ze strony importerów.

W oficjalnej nocie wręczonej przez "kanclerza" Adenauera trzem alianckim wysokim komisarzom, zagrodził on, że w razie utrzymania przez władze okupacyjne pierwotnej puli eksportowej Niemiec /6,2 mln.ton/, nie będzie on zdolny skłonić parlament i opinię publiczną Niemiec Zachodnich do ratyfikacji planu Schumana, na której tak zależy Amerykanom. Minister profesor Erhard oświadczył niedawno publicznie w Monachjum: "Odwołuję się do krytyki świata w sprawie niemieckiej kwoty eksportu węglowego. Nie można narzucić jednemu krajowi ciężarów, od których się wszystkie inne kraje usuwają. Nie jest sztuką prowadzić politykę pełnego zatrudnienia, posługując się brytyjskimi zapasami węglowymi". "Wicekanclerz" Blücher nazwał niedawno niemiecką sytuację węglową "tragiczną". Zdaniem Blüchera udział Zachodnich Niemiec w europejskiem eksporcie węglowym wynosi obecnie 49% w porównaniu do 25% w pierwszym kwartale 1950 r., podczas gdy udział W.Brytanii spadł

z 24% do 8%. Ponadto Niemcy podkreślają, że czterokrotnie wzrosło zapotrzebowanie na węgiel władz okupacyjnych /wskutek napływu wojsk amerykańskich/, a mianowicie z 300.000 ton w III kwartale 1950 r. wzrosło do 1.200.000 ton w III kwartale 1951 r. Mimo wielkich starań ze strony władz górniczych wydobycie węgla od marca nieustannie spada, mianowicie w marcu wyniosło 10.030 tys.ton, w maju zaś tylko 9.300 tys.ton, a przeciętna dzienna wynosząca w maju 390.000 tys.ton obniżyła się w pierwszej dekadzie czerwca do 375 tys.ton. Podkreśla się, że o ile wskaźnik produkcji przemysłowej /przy stanie w r.1936 = 100/ wzrósł do 132, to wskaźnik wydobycia węgla wynosi zaledwie parę procent ponad stan z 1936 roku wskutek czego powstał niedobór węgla tak wielki, że utrzymanie eksportu zgodnie z rozkazem okupacyjnych władz, spowoduje "jako nieuniknione następstwa - cofnięcie się produkcji przemysłowej oraz wzrastanie bezrobocia" - oświadczył niedawno doradca "ministra gospodarki" w dziale surowców dyr.gen. Friedrich na zjeździe Wirtschaftsvereinigung Giessereien "Minister" Erhard oświadczył,że aby uniknąć katastrofy gospodarczej muszą Niemcy w czasie lata importować z Ameryki 2 mln.ton węgla po cenie cif dol.23 za tonę, podczas gdy sprzedają własny węgiel fob po cenie 11 dol.

W.Brytania W.W.Brytanii gospodarka węglowa "na wszystkich frontach traci grunt" - stwierdza w artykule wstępnym "Financial Times" z dnia 3 lipca. W ciągu trzech ostatnich tygodni czerwca wydobycie było niższe o 51,7% względnie 27 tys.ton aniżeli wydobycie w tymże okresie czasu ub.r. I o ile wydobycie węgla wzrosło w ciągu pierwszych 24 tygodni roku bieżącego /w porównaniu z ub.r./ o 2 procent tylko, to spożycie węgla wzrosło aż o 4 procent. Wynikający deficyt trzeba było pokryć drastycznymi cięciami eksportu. Sprzedaż bunkru w portach brytyjskich obniżono w tym czasie o 200 tys.ton, a eksport węgla spadł z 7,3 do 2.9 mln.ton. Wyżej cytowane pismo stwierdza, że "stan zatrudnienia w kopalniach znów się zmniejsza", zaś "bardzo nikły wzrost wydajności został zrównoważony zwiększeniem się absencji" /po naszemu - bumelanctwem/, a "zapasy są znacznie niższe aniżeli powinny być". "Jeśli chcemy uniknąć kryzysu opałowego w ciągu zimy, jest oczywiste, że będziemy musieli obciąć spożycie nadzwyczaj radykalnie /autor pisze: "do kości"/. Jednak jedyną dziedziną, gdzie będzie można najłatwiej obciąć rozchód węgla - to eksport". "Economist" z 7 lipca podziela te pesymistyczne przewidywania, pisząc że "nie należy wykluczać możliwości im przymusowego importu węgla w ciągu najbliższej zimy". i wyraża wątpliwość, czy będzie możliwe wykonać zamierzony w r.1951 eksport w ilości 6 milionów ton węgla. Z innych doniesień prasowych wynika, że kontrakty na II półrocze są dopiero w trakcie negocjacji, krążą pogłoski, że wobec rosnącego zapotrzebowania wewnętrznego eksport zostanie zredukowany do symbolicznych ilości. Z zakończonych w ubiegłym okresie rokowań handlowych z Argentyną i Urugwajem wynika, że W.Brytania nie zakontraktowała dostaw

określonych ilości węgla do tych krajów.

Minister Gaitskell zdaje sobie jednakowoż doskonale sprawę, że eksport "symbolicznych" ilości węgla nie wystarczy, stwierdził mianowicie onegdaj publicznie, że "węgiel jest życiowym elementem w naszych umowach handlowych i jeśli nie będziemy mogli dostarczyć go, narazimy się na niemożliwość zakupu towarów, niezbędnie potrzebnych naszemu przemysłowi".

Z dniem 1 sierpnia ustępuje dotychczasowy szef National Coal Boardu, /Centralnego Zarządu Węglowego/ lord Hyndley, na jego miejsce został powołany sir Hubert Houldsworth oraz kilku innych członków Zarządu. Prasa nie ukrywa, że nowy zarząd będzie miał nadzwyczaj ciężkie zadania do spełnienia. Minister paliwa W.Brytanii zapowiedział utworzenie specjalnej komisji o bliżej jeszcze nieokreślonym składzie, której zadaniem będzie przestudiować "zagadnienia narodowej polityki opałowej w szerszym aspekcie".

O ile idzie o brytyjski rynek węglowy to należy zaznaczyć, że z dniem 1 czerwca wprowadzono nowe ceny dla węgla przeznaczonego na opał domowy. Wprowadzono podział W.Brytanii na 60 stref regionalnych, w każdej z nich będą ustanowione jednolite ceny niezależnie od odległości od kopalń. Ustanowiono 8 klas węgla - zamiast dotychczasowych 200 różnych określeń jakości węgla. Ceny węgla gorszego gatunku znacznie obniżono, zaś ceny węgla lepszego gatunkowo znacznie podwyższono. Dwie okoliczności były przyczyną - zdaniem "Zürcher Zeitung" - wprowadzenia nowego systemu cen. Po pierwsze w latach 1939-1945 kilkakrotnie podnoszono ceny węgla brytyjskiego, przy czym niewielką wagę przywiązywano wówczas do różnic gatunkowych, wskutek czego przy końcu wojny struktura cen węgla brytyjskiego była wysoce niewłaściwą. Mianowicie zły węgiel był stosunkowo za drogi, a dobry węgiel - za tani. Wskutek tego za duży popyt istniał - tak w kraju jak i zagranicą na najlepsze gatunki węgla, zaś gorsze gatunki nie miały zbytu. Obecnie łatwiej będzie ulokować w kraju gorsze gatunki węgla - a zachować na eksport lepsze. Przy sposobności korektury cennika - ujednolicono klasyfikację jakościową węgla. Jeszcze do niedawna węgiel brytyjski pod względem jakościowym klasyfikowany był rozmaicie, zależnie od zwyczajów w poszczególnych częściach kraju. Ujednolicenie klasyfikacji węgla opałowego przyniesie niewątpliwie duże praktyczne korzyści i na dłuższą metę może mieć większe znaczenie aniżeli obecne uregulowanie cen. Podobną akcję ma się przeprowadzić również i odnośnie węgla przemysłowego.

Kraje skandynawskie. Fachowa opinia węglowa w Szwecji niepokoi się trudnościami węglowymi Anglii i wydarzeniami w Persji. Pismo "Göteborgs Handelstidning" z 29 czerwca informując o rozpoczęciu się w Londynie szwedzko-angielskich rokowań handlowych donosi: "Angielska sytuacja węglo-

wa nie tylko nie polepszyła się lecz przeciwnie uległa zmianie na gorsze. Sprawa dostaw /węgla/ nie przedstawia się pomyślnie, ponieważ w ostatnich czterech tygodniach produkcja tygodniowa węgla była niższa niż w tym samym okresie roku ubiegłego". Pismo "Svenska Dagbladet" z 4 lipca przewiduje, że "sytuacja opałowa pogorszy się podczas zimy na skutek politycznych wydarzeń w Persji i związaną z nimi groźbą wstrzymania importu ropy". "Goteborgs Handelstidning" z 4 lipca również niepokoi się, że eksport /węgla/ W.Brytanii jest zredukowany, obecnie jednak i ta zredukowana ilości znajduje się pod znakiem zapytania. W.Brytanii grozi jeszcze poważniejszy kryzysk w ciągu nadchodzącej zimy aniżeli w roku ubiegłym"."Svenska Dagbladet" drukuje "wypowiedzi fachowców z branży węglowej" na temat perspektyw opałowych. Naczelny dyrektor Ljunghdahl oświadczył m.in.: "Nasza sytuacja odnośnie zaopatrzenia węglowego nie przedstawia się dobrze nawet w tym wypadku, jeśli konflikt perski nie spowoduje zmniejszenia się importu ropy i w konsekwencji zwiększonego zapotrzebowania węgla. Możliwości zwiększenia importu węgla, aby zrekompensować ewentualnie zmniejszony import ropy, są bardzo niewielkie, tylko z Ameryki lub Południowej Afryki moglibyśmy otrzymać nieco większe ilości węgla importowanego. Jednak import z Ameryki wymaga dolarów, a odległość i fracht z Afryki Południowej czynią import stamtąd w praktyce wprost niemożliwy". Dyrektor Helmer Hodberg z firmy "Petroleum" oświadczył m.inn."Ropy jest mało, zapasów praktycznie nie ma i tylko z wielkim trudem i przy nałożeniu wielkich kosztów udało się nam wykonać nasze dostawy przed rozpoczęciem konfliktu perskiego. Jeśli konflikt ten będzie trwał nadal - i jeśli import ropy zostanie wstrzymany - to będzie się musiało prawdopodobnie wprowadzić reglamentację ropy".

Dania. Wedle doniesień "Reutera" - w lipcu ma się ukazać zarządzenie na mocy którego wszyscy konsumenci przemysłowi węgla będą musieli zgłosić swoje obecne zapasy oraz spożycie w roku 1950. a to w celu umożliwienia wprowadzenia zakazu dla przedsiębiorstw przemysłowych posiadania zapasów węgla większych od zapotrzebowania jednomiesięcznego. Prasa donosi, że zapasy węgla obniżyły się w Danii z 700 tys.ton przy końcu r.1950 do 590 tys.ton przy końcu I kwartału 1951 r., zaś zapasy koksu obniżyły się w tym czasie ze 190 tys.ton do 19 tys.ton.

Norwegia. Związek armatorów przeznaczył od początku b.r. 81 statków dla transportu węgla ze Stanów Zjednoczonych - donosi "N.Zürcher Zeitung". Cztery inne statki norweskie transportują węgiel z Południowej Afryki do Norwegii. Import węgla amerykańskiego musi być nadal kontynuowany - zdaniem tegoż pisma - ponieważ nic nie przemawia za znaczniejszym zwiększeniem dostaw węgla z W.Brytanii i Polski w bieżącym roku.

Finlandia. Jak donosi "Iron nad Coal Trades Review" - "znaczne dostawy z Polski ulżyły sytuacji rynku opałowego po miesiącach niepokoju. Nadal daje się jednak odczuwać dotkliwy brak koksu opałowego. Finlandia importowała w I kwartale 1951 r. 336 tys.ton węgla /wobec 334 tys.ton w tymże okresie czasu ub.r./. Import koksu wyniósł 91 tys. ton /wobec 108/. Głównymi dostawcami węgla w I kwartale 1951 r. były oprócz Polski następujące kraje/, USA /43 tys.ton/, W.Brytania /17 tys.t/, Belgia /12 tys.t./, Ruhra /6 tys.t/ Francja /5/.

Austria. "Sytuacja staje się groźną wskutek niedostatecznych zapasów węgla" donosi "Wiener Zeitung". "Szczególnie przykre następstwa pociągnie za sobą zmniejszenie dostaw z Ruhry. Kwota wyznaczona początkowo dla Austrii na trzeci kwartał b.r. ma ulec ponownie redukcji do 500.000 ton, chociaż już raz została znacznie zmniejszona do 650.000 ton. Rozstrzygnięcie tej sprawy nastąpi ostatecznie w lipcu w Genewie. W czerwcu otrzymała Austria od Czechosłowacji zamiast przewidzianych 80.000 ton tylko 30.000 węgla,a to wskutek ograniczeń eksportu niektórych artykułów, m.inn. saletrzaku do CSR."Polska również zredukowała eksport węgla do Austrii z 70.000 ton do 50.000 ton. Po zmniejszeniu dostaw węglowych z Polski,Czechosłowacji i Zagłębia Ruhry, Austria złożyła w organizacji marshallowskiej wniosek o zezwolenie zakupu 250.000 ton amerykańskiego węgla w ramach kredytów marshallowskich. Jednakowoż z powodu braku okrętów otrzyma Austria z USA w lipcu zamiast spodziewanych 60 do 70.000 ton węgla zaledwie 14.000 ton w tym 9.500 ton dla gazowni a 4.500 ton dla kolei związkowych. Dotychczas nie ma żadnych wiadomości o nadejściu dalszych amerykańskich transportów węglowych.

Szwajcaria. "Sytuacja na rynku węglowym jest obecnie niekorzystna /donosi pismo "Die Tat" Zürich"/ ponieważ import jest mały a zapotrzebowanie ciągle wzrasta. Koła przemysłowe obawiają się, że po dokonaniu podziału rynku przez Francję i Niemcy w ramach planu Schumana dostawy dla Szwajcarii mogą ulec znacznemu zmniejszeniu. Należy również liczyć się z tym, że trzeba będzie poddać się naciskowi co do cen. Jeżeli trudności węglowe będą trwały w dalszym ciągu to być może, że zostanie wznowiona krajowa produkcja torfu, która w ostatnich latach zupełnie została poniechana".

Włochy. Położenie węglowe uległo w ciągu ostatnich miesięcy znacznej poprawie, przede wszystkim dzięki importowi znacznej ilości węgla z USA mianowicie 300 tys.ton w kwietniu i 461 tys.ton w maju. Ruhra dotychczas dotrzymywała swych zobowiązań, dostarczając 300 tys.ton w kwietniu i 245 w maju. W.Brytania zawodzi, wykańcza tylko stare kontrakty zalegające z 1950 r., w kwietniu wysłała do

Włoch 59 a w maju 45 tys.ton. Import z Francji odbywa się normalnie /63 tys.ton w kwietniu i 59 w maju/ z Południowej Afryki wzrósł /z 38 tys.ton w kwietniu do 65 tys.ton w maju/ a import z Belgii maleje /z 36 tys.ton w kwietniu do 30 w maju/. Łącznie import wzrósł z 911 tys.ton w kwietniu do 987 tys.ton w maju. Zapasy w kraju wzrosły znacznie w porównaniu ze styczniem /prawie dwukrotnie/ i wynosiły na koniec maja powyżej 1 mln.ton.

Natomiast ostatnio występują trudności ze znalezieniem tonażu okrętowego dla importu węgla z USA. Mianowicie przepisy amerykańskie nakazują, aby 50% ilości towarów "darowywanych" w ramach planu Marshalla było transportowane na statkach amerykańskich. Po obniżeniu z dniem 1 czerwca przez kompetentne władze morskie USA stawek frachtowych za przewóz węgla do Włoch z $ 13 na 11.20, wiele zaczarterowanych statków amerykańskich zrezygnowało z przewozów. Natomiast czartrować obcy //inny jak amerykański/ tonaż można tylko wtedy, jeśli fracht będzie tańszy o conajmniej 2 dolary na tonie - co oczywiście obecnie nie ma miejsca. M.in. zapewne wskutek tych trudności przydział węgla USA do Włoch na III kwartał wynosi tylko 1.070 tys.ton a więc jest mniejszy o circa 300.000 ton od przydziału w III kwartale. Przydział węgla Ruhry początkowo był zamierzony w ilości 850.000 ton, ma być obniżony do 690.000 ton.

Belgia. Obserwowane zwykle co roku zmniejszenie zainteresowania węglem opałowym w ciągu lata - w tym roku nie ma miejsca. Konsumenci gromadzą bowiem zapasy na zimę. Wzrost zapotrzebowania gatunków przemysłowych tłumaczy się wzrostem produkcji przemysłowej. Mimo wzrostu wydobycia - w porównaniu z r.ub. - nie nadąża ona za wzrostem popytu i w wyniku eksportu nie może sprostać zapotrzebowaniu zagranicy na węgiel.

Francja. W przeciwieństwie do ub.r. kiedy wprowadzono rabaty letnie - obecnie w zagłębiu węglowym Nord i Pas de Calais wprowadzono na okres lata /od lipca do września/ podwyżkę cen w wysokości 250 fr. od tony.

U. S. A. - W odróżnieniu od Europy w występuje nadmiar węgla na rynku, zapasy węgla znajdujące się w posiadaniu konsumentów wzrosły z 40 mln.ton w r.ub. do 75 mln.ton obecnie i wskutek ograniczenia popytu, wiele kopalń ograniczyło pracę do kilku dni w tygodniu. Natomiast, podobnie jak w Europie, występuje w USA dotkliwy brak koksu, mimo że produkcja jego ma wzrosnąć w r.b. o 6 mln.ton w porównaniu z r.ub. Tegoroczna amerykańska produkcja koksu hutniczego w rozmiarach 71 mln.ton prawdopodobnie nie wystarczy na pokrycie całkowitego zapotrzebowania amerykańskiego przemysłu stalowego, obliczanego przy produkcji 95.5 mln. ton stali surowej, na okrągło 73.5 mln.ton koksu.

W Argentynie występują duże trudności przy zakupie węgla. Francuskie pismo "L'usine nouvelle" donosi: "Pewien kupiec argentyński chcąc złożyć ofertę na kupno 2 tys.ton węgla. napotkał na trudności w znalezieniu odpowiedniej firmy francuskiej która akceptowałyby tę ofertę i to mimo, że kupiec argentyński dysponuje zezwoleniem importowym i zezwoleniem na zapłacenie potrzebnego węgla frankami francuskimi. Kupiec żali się że na skutek braku węgla we Francji nie może być realizowana francusko-argentyna umowa handlowa. Francuzi ubolewają nad tym również - dodaje pismo francuskie - jednakowoż trzeba rozumieć, że Francja nie może eksportować artykułu, którego niedostatek obecnie sama odczuwa i który to artykuł usiłuje obecnie sama importować, gdy tylko jest to możliwe. Trzeba rozumieć również, że kraje. które dysponowały niedawno takimi ilościami węgla, że mogły go oferować, wykazują obecnie w Europie deficyt węglowy na cały rok bieżący. Zatym wspomniany kupiec argentyński winien swą ofertę na zakup węgla w Eurppie wycofać - radzi pismo - i z pośpiechem postarać się o dostawę potrzebnego węgla albo w USA albo w Południowej Afryce, które to kraje nie sprzedały jeszcze całej swej tegorocznej produkcji węgla.

Likwidacja państwowego monopolu naftowego w Boliwii

Monopol państwowego przedsiębiorstwa naftowego został w Boliwii zlikwidowany. Nowy kierunek polityki gospodarczej ma zachęcić zagraniczny kapitał do inwestycji w krajowym przemyśle naftowym; pewne rejony na północno-zachodzie kraju zostały otwarte dla poszukiwań i przeznaczone w całości dla prywatnych przedsiębiorstw. W innych rejonach państwowy monopol jest gotów zawierać kontrakty na wiercenia z prywatnymi przedsiębiorstwami wiertniczymi. Prócz tego prowadzone są rokowania o pożyczkę $ 3 mln. z Bankiem Importowo-Eksportowym w USA w celu sfinansowania rozwoju produkcji w najbardziej ropodajnych obszarach, na podłuniu kraju. Produkcja tych obszarów spadła z 1.400 baryłek dziennie w 1949 r. do 1.000 baryłek w 1950 r. Przy konsumcji produktów naftowych w ilości 3.000 baryłek dziennie Boliwia wyrównywa brak tych produktów przez import, gdyż własnej jej rafinerie o wydajności dziennej 8.000 baryłek pracują tylko częściowo wskutek braku ropy krajowej.

Celem nowej linii gospodarczej jak podają źródła anglosaskie jest zwiększenie wydobycia ropy do takich rozmiarów, aby nie tylko zaspokoić rynek wewnętrzny, lecz aby również móc użyć nadwyżkę produkcji rafinerii dla rozwinięcia eksportu produktów naftowych do krajów sąsiednich. Zamiary powyższe będą mogły być realizowane, jeżeli Bank Eksportowo-Importowy udzieli kredytów.

Zagadnienie przemysłu naftowego w Egipcie

Roczne wydobycie ropy naftowej w Egipcie wynosiło w 1950 r. 16,3 mln.baryłek w porównaniu z 15,8 mln.w 1949 roku i 13,2 mln.w 1948 r. Produkcja dawniej eksploatowanych pól naftowych na afrykańskim przegu zatoki Suezu stale spada. W ostatnich latach uważano za najbardziej obiecujący obszar Półwyspu Synai. Po przejściowym jednak rozwoju i na tym terenie ostatnie badania nie dały większych rezultatów. Obecnie wydobycie tego rejonu stanowi połowę ogólnej produkcji Egiptu, ale dalszy wzrost wydobycia jest mało prawdopodobny.

Mimo zapowiadającego się w przyszłości szybkiego spadku wydobycia zużycie produktów naftowych w Egipcie stale wzrasta. Prócz tego Egipt dokonywa dużych obrotów olejem bunkrowym. Egipt będzie więc zmuszony zwiększyć import produktów naftowych w następnych latach, aby wyrównać wzrost konsumcji oraz ewentualny spadek produkcji. Jeżeli zamierzone zwiększenie produkcji rafinerii zostanie zrealizowane, to pozostanie w każdym razie potrzeba zwiększenia importu ropy w stanie surowym.

Przemysł naftowy Wielkiej Brytanii

Według sprawozdania brytyjskiego przemysłu naftowego produkcja w rafineriach W.Brytanii pokryła w 1950 r. 3/5 zapotrzebowania na produkty naftowe w kraju. Sama produkcja zwiększona była w ciągu ubiegłego roku o 50%. Według danych Petroleum Information Bureau, rafinerie brytyjskie dały w zeszłym roku ogółem 9.283,752 ton produktów naftowych. W roku poprzednim produkcja wyniosła 6.163.790 ton.

Zużycie produktów naftowych w Anglii w 1950 r. określa się globalnie na 15.276.771 ton. Stanowiłoby to zwiększenie o 10% w porównaniu z 1949 r., kiedy to konsumcja wyniosła 13.839.727 ton.

Anglia zmierza do zwiększenia własnej produkcji naftowej przez osiągnięcie w latach 1952-1953 około 20.000.000 ton produktów rafineryjnych na terenie wysp brytyjskich.

Poniższe zestawienie obrazuje udział poszczególnych źródeł w dostawach ropy surowej do Anglii w 1950 r./%%/:

Bahrein, Kuweit, Qatar, Arabia	40
Holenderskie Indie Zachodnie	12,5
Irak	5
USA	1
Arabia Saudyjska	11
Persja	25
Wenezuela	3
Peru	1,5

Inne kraje niebrytyjskie	0.5
Inne kraje Imperium Brytyjskiego	0.5

Jak wynika z powyższego Anglia sprowadza prawie 100% ropy surowej z poza krajów Imperium Brytyjskiego.

Podwyżka cen produktów naftowych w Niemczech Zachodnich

Ceny benzyny w Niemczech Zachodnich zostały podniesione o 5 fenigów na litrze, a cena paliwa Diesla - o 6 fenigów na 1 kg. Podwyżka ceny nafty wynosi 9 fenigów na litrze. Podwyżki uzasadnia się zniesieniem ceł preferencyjnych dotychczas obowiązujących w imporcie ropy surowej.

Znaczna podwyżka cen benzyny i paliwa Diesla sprawia, że ceny materiałów pędnych w Niemczech Zachodnich stają się, obok włoskich najwyższymi cenami w Europie.

Z rynku naftowego

Persja oferuje naftę po zniżonych cenach. Rafinerie w Abadanie mają ograniczyć produkcję do 5 mln.gallonów dziennie, około 1/4 poprzedniej normalnej produkcji, aby uniknąć zupełnego zamknięcia w najbliższym czasie.

Rzad Iraku przyjął amerykańską ofertę na budowę rafinerii pod Bagdadem o produkcji dziennej 24.000 baryłek, co odpowiada 1 mln.ton rocznie.

Zapotrzebowanie na rudę chromową w U.S.A.

Konsumcja rudy chromowej w USA.wyniosła w I kwartale br. 306.165 ton krótkich, czyli o 10% więcej niż w IV kwartale 1950 r. Brak danych o krajowej produkcji rud chromowych w USA w I kwartale. W tymże okresie import wyniósł 359.474 ton i był prawie równy importowi w ostatnim kwartale ub.r. Rozbicie na kraje importu w IV kwartale przedstawia się następująco, w tonach:

Kraj	Waga brutto	Zawartość Cr_2O_3
Kuba	20.944	7.543
Francuskie wyspy na Pacyfiku	10.080	5.443
Indie	1.851	892
Filipiny	83.552	28.321
Turcja	82.632	39.311
Południowa Rodezja	70.092	33.219

Kraj	Waga brutto	Zawartość Cr_2O_3
Unia Południowo-Afrykańska	81.614	36.318
Jugosławia	8.709	3.805
Razem	359.474	154.852

Poniżej dane porównawcze za ostatnie lata co do produkcji, importu i konsumcji rud chromowych w USA, w tonach:

Rok	Wydobycie	Import	Konsumcja
1948	3.619	1.542.125	875.033
1949	433	1.203.911	672.773
1950	425	1.298.300	980.369
1951 /I kw./	-	359.474	306.165

Jak widać z powyższej tabeli produkcja rudy chromowej w USA zmniejszała się szybko, co pozwala wnioskować o wyczerpaniu się jej pokładów. Konsumcja natomiast wzrastała po kryzysowym spadku w 1949 r. i wzrastać będzie prawdopodobnie nadal w związku z programem zbrojeniowym USA.

Wyższe ceny rudy żelaznej w Niemczech Zachodnich

Przemysł hutniczy w Niemczech Zachodnich zmuszony jest - zgodnie z meldunkami z Nadrenii - wyrazić zgodę na podniesienie cen rudy szwedzkiej o blisko 40% z dniem 1 lipca.

Import rudy cynowej na Malajach

W maju Malaje importowały 743 ton rudy cynowej, z czego 688 ton pochodziło ze Sjamu i 55 z Birmy.

Odkrycie Tungstenu na nowej Kaledonii

Duże złoża rudy tungstenowej o wysokie zawartości metalu zostały odkryte na nowej Kaledonii przez francuskich i amerykańskich poszukiwaczy. Próby wykazały korzystną procentowość.

Import cementu do USA

W związku z budową wojskowych objektów w USA wzrosło tam znacznie zapotrzebowanie cementu. Według administracji planu Marshalla w najbliższych miesiącach br. USA zamierzają importować większe ilości cementu z krajów zachodnio-europejskich. Administracja marshallowska zbadała możliwości tych państw i stwierdziła, że USA będą mogły przywozić najmniej 20.000 ton cementu miesięcznie. Dostawcami byłyby: Niemcy Zachodnie, Belgia, Włochy, Dania, Szwecja i Norwegia.

Po drugiej wojnie światowej USA przywoziły rocznie około 280.000 ton cementu przeważnie z Belgii, Danii i Niemiec. Po znacznym zmniejszeniu eksportu cementu z tych krajów w latach powojennych, w końcu 1950 r. wywóz tego towaru zaczął wzrastać. W IV kwartale zeszłego roku eksport cementu z Zachodnich Niemiec wyniósł około 82.000 ton, z Anglii - 48.000 ton, a z Belgii - 6.000 ton.

Zapotrzebowanie Indii na cement

Minister Handlu i Przemysłu Indii oświadczył, że zapotrzebowanie Indii na cement do wykonania rozpoczętych i zamierzonych w ciągu najbliższych pięciu lat prac budowlanych wyniesie około 3 mln.ton. W 1952 r. szacuje się, że niedobór cementu, który będzie musiał być pokryty importem wyniesie około 1 mln.ton.

Chemikalia

Eksport sody kaustycznej z Anglii

W maju b.r. eksport sody kaustycznej z Anglii wynosił 16.743 ton za łączną sumę Ł 505.154 w porównaniu do 15.368 ton o wartości Ł 375 tys. w maju 1950 r. Średnia wartość eksportowanej tony sody kaustycznej podniosła się zatym w ciągu roku kończącym się w maju o 23,8%.

Eksport sody w maju był wyjątkowo wysoki w porównaniu do średniej miesięcznej I-go kwartału b.r. wynoszącej 7.347 ton. W okresie pierwszych pięciu miesięcy b.r. Anglia eksportowała 49.610 ton sody kaustycznej, czyli o przeszło 15% mniej niż o rok wcześniej.

Eksport sody kaustycznej z Anglii
w 1000 cwt.

	styczeń - maj			
	1950		1951	
	q	Ł.1000	q	Ł.1000
Ogółem	1.170	1.447	992,2	1.380
w tym:				
Indie	15,9	19	167,2	219
Afryka Płd.	27,8	33	25,5	29
Egipt	88,8	109	27,0	38
Iran	55,9	58	58,7	67
Brazylia	519,7	713	163,1	356
Argentyna	33,4	38	94,6	118

Z powyższego zestawienia wynika, że najsilniej wzrosły dostawy angielskiej sody kaustycznej do Indii, natomiast poważnie obniżyły się wysyłki do Egiptu.

Meldunki z londyńskiego rynku chemicznego

Zgodnie z informacjami z angielskich kół handlowych tendencje cen na londyńskim rynku chemikalii kształtowały się nadal w pierwszej dekadzie lipca na korzyść sprzedawców. Cały szereg zapytań i zamówień zagranicznych nabywców musiano potraktować odmownie na skutek niedostatecznej podaży. Największy popyt zanotowano na odcinku dwuchromia-

nu sodu jak również w dziedzinie chloranu sodu. Pomimo nadwyżki cen boraksu i kwasu boraksowego zapotrzebowanie w pierwszych dniach lipca było silniejsze niż w połowie drugiego kwartału b.r. Dostępna ilość sproszkowanego białego arsenu jest natychmiast wykupywana, podobnie jak wszystkie związki chemiczne metali kolorowych i półszlachetnych. W końcu czerwca nastąpił na rynku angielskim wzrost cen szaregu barwników syntetycznych nie osłabiając jednak popytu.

Koszt produkcji syntetycznego kauczuku we Francji

Jednym z bardziej aktualnych przemysłowych tematów dyskutowanych obecnie we Francji jest produkcja syntetycznego kauczuku na szeroką skalę, która umożliwiłaby Francji zmniejszenie o 40-50 tys.ton, czyli o 1/3 importu kauczuku naturalnego. Zagadnienie produkcji kauczuku syntetycznego stała się w ostatnim roku tym aktualniejszą ponieważ boom kauczuku naturalnego w 1950 r. spowodował, że produkt syntetyczny - normalnie droższy od naturalnego - jest obecnie przeszło trzykrotnie tańszy jak wykazują w ostatnich miesiącach notowania na rynku amerykańskim.

Plany uruchomienia produkcji kauczuku syntetycznego we Francji przewidują roczną produkcję w wysokości 40000 ton kauczuku GR-S t.zn. gatunku dla wszelkich przeznaczeń, oraz 10-12 tys.ton kauczuku butylowego przeznaczonego wyłącznie dla produkcji dentek samochodowych, motocyklowych i lotniczych. Według przewidywań L'Union des Industries Chimiques produkcja syntetycznego kauczuku we Francji opierać się będzie mogła - począwszy od 1954 r. - wyłącznie na surowcach krajowych, w związku z istnieniem w tym czasie rozszerzonych zdolności przetwórczych rafinerii z odpowiednimi urządzeniami do krakowania olejów mineralnych. Urządzenia te będą w stanie - według opinii ekspertów - dostarczać rocznie 43.000 ton butylenu który jest podstawowym składnikiem przy produkcji kauczuku syntetycznego. Inną metodą produkcji kauczuku jest wykorzystanie alkoholu etylowego jako surowca wyjściowego którego zapotrzebowanie wynosić będzie przy produkcji 40.000 ton kauczuku około 80.000 ton czyli 30-40% ogólnej produkcji Francji. Rafinerie alkoholu będą również w stanie dostarczyć tą ilość, przy czym stworzenie stałego poważnego rynku zbytu na alkohol, którego nadmiar odczuwa obecnie francuski rynek wydaje się jego producentom bardzo atrakcyjne. Kauczuk produkowany jednak z alkoholu kalkuluje się drożej, a koszty produkcji przy obecnym poziomie cen wynosiłyby Frs 280 za kg w porównaniu z Frs 210 za kg przy produkcji z butylenu. W maju b.r. Francja płaciła za kauczuk GR-S pochodzenia amerykańskiego Frs 193/kg cif porty francuskie.

Kauczuk, drewno, papier

Sytuacja na rynku kauczuku na Malajach

Produkcja kauczuku naturalnego na Malajach wykazała w I kwartale 1951 r. tendencję malejąco w porównaniu z przeciętną kwartalną 1950 r., będąc od niej o 5,8% niższą i o 14,5% niższa od produkcji w IV kwartale ub.roku. W kwietniu i w maju bieżącego roku zarówno produkcja, jak i eksport oraz zapasy ulegały w dalszym ciągu wyraźnemu zmniejszeniu. Dla produkcji przeciętna miesięczna wynosiła w I kwartale 54,6 tys.ton, podczas gdy w kwietniu i maju produkcja spadła do 91% i 87% tego poziomu. Sytuację na rynku kauczuku na Malajach przedstawia następujące zestawienie:

Produkcja, eksport i zapasy kauczuku na Malajach w kwietniu i maju 1951 roku w tonnach

	Kwiecień	Maj
Produkcja	49.785	47.411
Eksport	58.960	56.287
w tym:		
Singapoore	26.244	23.955
U.S.A.	5.358	13.629
Anglia	10.896	10.695
Niemcy Zachodnie	1.069	1.605
Włochy	2.208	1.435
Import	9.632	7.137
Zapasy na koniec miesiąca	64.608	62.528
na plantacjach	14.882	15.770
w składach handlowych	41.896	37.450
w portach w oczekiwaniu na załadowanie	7.830	9.303

Ceny kauczuku

W ciągu ostatniego tygodnia czerwca i pierwszych dni lipca b.r. ceny kauczuku na Malajach wahały się w granicach od 147,- 140,5 ¢ malajskich za lb dla gatunku Nr.1 RSS fob z dostawą w lipcu. W dniu 6 lipca ten sam gaunek notowano 143,5 ¢ za lb.

Ceny miazgi drzewnej w III kwartale 1951 roku

W ciągu całego czerwca w Stanach Zjednoczonych dyskutowana była sprawa ustanowienia maksymalnych cen na miazgę drzewną obowiązujących na rynku wewnętrznym. Od poziomu tych cen uzależnione były eksportowe ceny szwedzkich producentów miazgi drzewnej na rynku amerykańskim. W pierwszej połowie czerwca eksporterzy szwedzcy zaproponowali obniżenie cen uzyskiwanych w II kwartale, przystosowując je do ewentualnych maksymalnych cen amerykańskich. Cena proponowana przez Szwecję była niższa od realizowanych cen szwedzkich w II kwartale b.r., a wyższa od planowanych przez US Price Control Board i wynosić miała 225 $ za tonę miazgi niebielonej. W razie jej przyjęcia przez Stany Zjednoczo ozone dostawy szwedzkie zostałyby utrzymane na poziomie drugiego kwartału w ciągu całego roku. Jednak staje się coraz bardziej prawdopodobne, że obowiązywać będą ceny przyjęte przez producentów fińskich w II kwartale b.r. mianowicie 225 $ dla miazgi drzewnej bielonej i 200 $ dla miazgi niebielonej. Oznaczałoby to obniżenie cen szwedzkich o 50 $ na tonie w stosunku do cen z II kwartału, czyniąc eksport do Stanów mniej opłacalny od eksportu do innych krajów, gdzie utrzymana zostanie cena poprzednia. W związku z tym eksport szwedzki do USA spadnie do połowy ilości, która miała być sprzedana do tego kraju t.zn. o 40-50 tys.ton. Pozostała część miazgi drzewnej zostanie z łatwością sprzedana na inne rynki, nie powodując nadmiaru podaży w samej Szwecji. Natomiast wprowadzenie cen maksymalnych w USA o 50 $ na tonie niższych od poziomu światowego i stosowanie ich na dłuższą metę, może doprowadzić w przyszłości do poważnego załamania koniunktury na światowym rynku miazgi drzewnej. Ponieważ wprowadzenie nowych cen maksymalnych może spowodować zmniejszenie podaży, Stany Zjednoczone będą musiały prawdopodobnie wprowadzić ograniczenie konsumcji. Według planu, który ma najwięcej szans do przyjęcia, fabryki zrzeszone mają otrzymać o 3% miazgi mniej. Według danych statystycznych dostawy miazgi skandynawskiej do fabryk niezrzeszonych w 1951 r. uległy poważnemu zmniejszeniu w porównaniu z rokiem poprzednim. Wynosiły one:

w styczniu	1950 r.	-r87.321 t	w styczniu	1951	- 54.055
w lutym	"	- 87.224 "	w lutym	"	- 52.132
w marcu	"	- 86.325 "	w marcu	"	- 47.259

W III i IV kwartale bieżącego roku spodziewane jest jak już zaznaczyliśmy dalsze obniżenie się dostaw miazgi z państw skandynawskich. Ceny miazgi drzewnej dostarczanej Wielkiej Brytanii przez Szwecję zostaną utrzymane na poziomie II kwartału, co zostało potraktowane przez zainteresowane koła w Wielkiej Brytanii jako oznaka stabilizacji na rynku miazgi drzewnej. Natomiast Finlandia podniosła ceny eksportowanej do Anglii miazgi sulfitowej niebielonej z 80 Ł w drugim do 120 Ł w w trzecim kwartale bieżącego roku.

Podwyższenie opłat eksportowych na miazgę drzewną w Szwecji

W szwecji zostały wprowadzone nowe opłaty eksportowe przy eksporcie miazgi drzewnej i papieru, podobnie jak miało to miejsce ostatnio w Norwegii. Nowe zarządzenie obowiązuje w zasadzie od 1 lipca, dla niektórych jednak gatunków papieru od 10 czerwca. Opłata dla pulpy mechanicznej wzrosła z 75 do 120 koron na tonie, dla miazgi sulfitowej i dla innych gatunków sulfatowych z 200 do 470 koron. W jesieni spodziewane jest rozszerzenie opłat celulozy i papieru na rynek wewnętrzny. Nie jest wykluczone, że opłatami takimi objęte będą również inne artykuły eksportu szwedzkiego, osiągające wysokie ceny na rynkach światowych. Nowe opłaty w połączeniu z dawnymi, dostarczyć mają około 1 mln.koron rocznie - uzyskany w ten sposób fundusz przeznaczony będzie na utrzymanie poziomu kosztów utrzymania przy pomocy subsydiowania konsumcji artykułów importowych.

Zapasy miazgi drzewnej w W.Brytanii

Zgodnie z danymi Central Statistical Office zapasy miazgi drzewnej do wyrobu papieru spadły przy końcu marca do 206.300 ton w porównaniu z 227.200 ton przykońcu lutego. Jest to najniższy poziom osiągnięty od końca 1947 r. Zapasy przemysłowej miazgi drzewnej znajdujące się w fabrykach sztucznego jedwabiu i taśm celulozowych wynosiły przy końcu marca 38.600 ton. Były one wyższe od zapasów z końca lutego o 500 ton, jednak nie dorównały poziomowi zapasów utrzymywanych w ciągu ostatnich dwóch lat. Przeciętna tygodniowa konsumcja miazgi do wyrobu papieru wykazała w marcu spadek w porównaniu z lutym i wyniosła 24.240 ton wobec 25.840 ton w poprzednim miesiącu.

Produkcja miazgi drzewnej w Stanach Zjednoczonych

Produkcja miazgi drzewnej w Stanach Zjednoczonych osiągnęła w marcu rekordowy poziom 1.427.989 ton. Wykorzystanie podstawowej zdolności produkcyjnej wyniosło dla miazgi 92,1%, dla miazgi sulfatowej 98,9%. Zapasy w fabrykach wyniosły przy końcu miesiąca 95.906 ton, wykazując lekki spadek w porównaniu ze stanem z końca lutego.

Dostawy szwedzkiej tarcicy do W.Brytanii

Umowa handlowa zawarta na rok 1951 między Anglią i Szwecją przewiduje dostawy szwedzkiej tarcicy do Anglii w wysokości 200 tys.stand. Przewiduje się jednak, że rzeczywiste zakupy tarcicy przewyższają ilość umowną. Dotychczas władze szwedzkie wydały licencje eksportowe na

240 tys.stand., nie chcąc przerywać eksportu do Anglii. W związku z tym jednak, że eksport tarcicy ze Szwecji wyniósł już 90% całej ilości przeznaczonej na wywóz w b.r. oraz w celu umożliwienia wykonania zobowiązań w stosunku do innych importerów, władze szwedzkie musiały wstrzymać wydawanie pozwoleń na eksport tarcicy do Anglii, nie należy jednak uważać tego za formalny zakaz eksportu do tego kraju, a tylko jako środek umożliwiający właściwy podział pozostałej do eksportu tarcicy.

Import papieru gazetowego do Francji

Komitet dla Spraw Papieru i Masy Papierowej wyłoniony przez Międzynarodową Konferencję Surowcową zajmuje się ostatnio sprawą zaopatrzenia szeregu państw w papier gazetowy. Za wyjątkowo ciężką uznano sytuację we Francji, wobec czego zaleconc jak najszybsze dostarczenie do tego kraju 2,7 tys.ton papieru. Jednocześnie zaznaczono, że jest to wypadek sporadyczny, zalecanie bowiem dostaw do poszczególnych krajów nie może być ogólnie panującą zasadą.

Podwyższenie maksymalnych cen na importową dyktę klejoną w Anglii

Board of Trade wydał zarządzenie w sprawie wprowadzenia z dniem 22.6.b.r. nowych cen na importowan dyktę. Zarządzenie to podwyższa maksymalną cenę dykty importowanej z Finlandii, Szwecji, Norwegii, i Ameryki Północnej oraz znosi kontrolę cen dykty produkcji krajowej i importowanej z innych krajów. Nowe ceny są wyższe od poprzednich przeciętnie o 17 do 18%.

Holandia zakupuje tarcicę w Szwecji

Zgodnie z protokółem podpisanym przez Holandię 18 kwietnia br. na okres od 1.3.1951 do 29.2.1952 r. eksport tarcicy szwedzkiej do Holandii wyniesie 175 tys. stand. Do końca kwietnia Holandia kupiła już około 125 tys.stand.

Eksport korka z Algieru

Eksport korka z Algieru w 1950 r. wynosił 45 tys.ton głównie z zapasów nagromadzonych podczas wojny. Algier stoi na trzecim miejscu pod względem zbiorów kory korkowej po Portugalii i Hiszpanii.

Surowce włókiennicze i wyroby

Zakończenie sezonu aukcji wełnianych 1950/51

W ostatnich dniach czerwca nastąpiło oficjalne zamknięcie aukcji w dominiach angielskich a tym samym zakończony został sezon wełniany 1950/51. W dniu 25 czerwca zamknięte zostały aukcje w Melbourne oferty w tym dniu wyniosły 22 tys. bel wełny średniej jakości. W porównaniu z maksymalnymi cenami z ostatnich kilku tygodni ceny w Melbourne wykazały spadek cen gat. fleece /well - grown/ o 25 - 30% średnich gatunków o 35% i dla wełny karbonizowanej o 40%. Przy tym poziomie cen zainteresowanie na rynku było dość duże, jednak z powodu zaoferowania partii surowca z brakami i gorszych gatunków nabywcy z kontynentu jak i miejscowi zaczęli wycofywać się z transakcji. Stosunkowo największym popytem cieszyła się wełna gatunku comeback i crossbred, o wiele mniejsze powodzenie wykazała wełna merynosowa.

W ostatnich dniach czerwca odbyły się również aukcje w Brisbane wykazując podobną obniżkę cen jaka miała miejsce w Melbourne. Początkowo zanotowano dalsze obniżenie się cen o 5% z powodu braku konkurencji między nabywcami, w ostatnich jednak dniach tendencja uległa wzmocnieniu.

Ostatnie aukcje sezonu w Geelong odbyły się 28 czerwca. Ogólna ilość zaoferowana wynosiła 8.600 bel. Ceny utrzymywały się na poziomie z poprzedniego tygodnia a nawet wykazywały pewną zwyżkę. Ostatnie notowania w Geelong podały cenę za average spinners and best top making, warp 214 d dla gat. 64 i 203 d dla gat. 60 - 64 podczas gdy w Melbourne notowano odpowiednio 205 i 200 d.

Na aukcjach w Perth które odbyły się 28 i 29 czerwca zaoferowano 18.648 bel. Głównymi nabywcami w Perth byli kupcy europejscy i amerykańscy oraz miejscowi fabrykanci.

Cechą charakterystyczną ostatnich dni aukcji sezonu było ustabilizowanie się cen a tym samym zahamowanie zniżkowej tendencji jaka miała miejsce od kilkunastu tygodni. Jedną z przyczyn tej stabilizacji a nawet nieznacznej zwyżki cen, wynoszącej przeciętnie od 8 do 10 d na lb było dążenie firm australijskich do poczynienia jak największych zakupów przed zakończeniem subsydiowania tych firm przez rząd australijski t.zn. przed 30 czerwca. Wzrost cen uznany został przez zainteresowane koła angielskie za zjawisko oznaczające nowy zwrot w tendencji cen wełny, dzięki czemu usunięty został panujący od dawna stan niepewności na rynku tego surowca.

Podsumowując stytuację na światowym rynku wełny w ubiegłym sezonie należy stwierdzić, że był to sezon wyjątkowy w dziejach handlu i przemysłu wełnianego. Sezon ten dzieli się się na dwa okresy - początkowego wzrostu cen w ciągu pierwszych 8 miesiącach po inwazji koreańskiej i szybkiego ich spadku od marca b.r. do poziomu z końca sezonu poprzedniego. Przykładem zmian cen wełny mogą być ceny w Perth, które w marcu osiągnęły przeszło 200% poziomu z przed wojny koreańskiej, a na aukcjach końcowych powróciły do tego poziomu. Jak stwierdza "Economist" nawet przed wojną wełna wykazywała [illegible] tendencję cen, niezależną od cen innych surowców, a po wojnie pomimo, że wszystko wskazywało na szybkie załamanie się ich na skutek nagromadzenia poważnych zapasów wełny w czasie wojny, przez szereg lat panowała tendencja wzrostu cen. Dopiero w momencie wyczerpania się tych zapasów kontrolowanych przez Joint Wool Org. ceny zaczęły szybko spadać wbrew wszelkim zasadom i przewidywaniom, zwłaszcza że podaż kształtowała się poniżej przeciętnego zużycia wełny. Jednak nie należy zapominać, że w chwili obecnej ceny są sześciokrtonie wyższe od poziomu przedwojennego. Ostatnie obniżenie się cen było tym dziwniejsze, że zapasy w krajach konsumujących i produkujących są wyjątkowo niskie, a sytuacja jaka wytworzyła się po agresji koreańskiej m.in. tworzenie t.zw. zapasów strategicznych tylko częściowo była przyczyną wzrostu cen wełny - dużą rolę odgrywał tu zwiększony szczególnie w pierwszym półroczu 1950 r. popyt na cele konsumcyjne.

Ceny wełny osiągnęły najwyższy poziom w marcu b.r. a mianowicie dwa do trzech razy wyższy od cen z czerwca 1950 r. W marcu b.r. rozpoczął się gwałtownycich spadek, który w niektórych tygodniach przybrał rozmiary niespotykane w dziejach handlu wełną. Obniżenie cen nastąpiło jednocześnie dla wszystkich gatunków, jakkolwiek gatunki "carding" ucierpiały bardziej aniżeli "combing". Jednak jeśli chodzi o gat. "combing" to wykazywał on dla merino 64 obniżenie się cen do poziomu o 11% wyższego od cen z czerwca 1950. Lepsze gatunki crossbredów utrzymują się jeszcze na poziomie o 29% średnie - o 59% wyższym niż przed rokiem. W tym ostatnim wypadku działały jednak dodatkowe

przyczyny, hamujące spadek cen, a mianowicie brak transakcji w Nowej Zelandii która jest głównym dostawcą crossbredów. Jak wiadomo trwający od lutego strajk dokerów nie pozwalał na eksport wełny z tego kraju. Poza tym poprzedni wzrost cen szczególnie silnie odbił się na tych gatunkach, ponieważ producenci zwiększyli swoje zakupy niższych gatunków, chcąc w ten sposób wynagrodzić sobie wzrost cen.

W zakończonym 30 czerwca sezonie światowa podaż wełny wyniosła według szacunku 2.359 mln.lb a konsumcja - 2.402 mln.lb na bazie wełny pranej. Zapasy w składach handlowych spadły do 43 mln.lb a zapasy konsumentów osiągnęły minimalny poziom konieczny do produkcji. Ponieważ zapasy nagromadzone w czasie wojny również zostały wyczerpane konsumcja wełny w przyszłym sezonie musi być w całości pokryta przez bieżącą produkcję. Według wstępnych szacunków przypuszcza się, że produkcja wełny w 1951/52 wyniesie 2.350 mln.lb, w wypadku gdyby przyszłe strzyże dostarczyły 3,5% więcej wełny niż w poprzednim sezonie, dając tę samą stopę przyrostu co w 1950/51. Pozwoli to na utrzymanie konsumcji w jej obecnych rozmiarach czyli na poziomie niższym niż w sezonie 1949/50. Zmniejszenie konsumcji w ostatnim roku gospodarczym należy przypisać zwiększonemu zużyciu do produkcji wyrobów bawełnianych innych surowców o czym świadczy fakt, że konsumcja surowej wełny w ostatnim roku spadała szybciej aniżeli produkcja wyrobów wełnianych. Przewiduje się, że konsumcja cywilna wełny w nadchodzącym sezonie spadnie o 10% w razie kontynuowania polityki zbrojeń.

Sytuację na światowym rynku wełny przedstawia następująca tablica:

Światowa produkcja i konsumcja wełny
/w mln. lb/

	1933-38	1949/50	1950/51	1951/52
produkcja światowa	2.058	2.198	2.270	2.350
zużycie zapasów	-	368	89	-
ogółem podaż	2.058	2.566	2.359	2.350
światowa konsumcja	2.058	2.554	2.402	...
zmiana światowych zapasów handlowych	-	+ 12	- 43	...

Fakt, że ceny wełny spadły średnio o 50% nie może automatycznie rozwiązać ciężkiej sytuacji w jakiej znalazł się przemysł wełniany, na skutek znacznego wzrotu kosztów produkcji.

Nic więc dziwnego, że na rozpoczęte 12 lipca aukcje w Londynie zwrócono specjalną uwagę, ponieważ miały one być zapowiedzią kształtowania się sytuacji w najbliższych tygodniach, a nawet miesiącach. Dużą rolę odegrał tu zwrot w tendencji cen australijskich. Sytuacja na rynku angiel-

skim kształtować się będzie pod wpływem organiczonej podaży crossbredów spowodowanej małymi zapasami tego gatunku oraz brakiem wełny nowozelandzkiej, która dostępna będzie dopiero przy końcu roku. Jedynie nieznaczna ilość wełny nowozelandzkiej będzie zaoferowana na obecnych aukcjach londyńskich, nie zaspakajając całkowicie wszystkich bieżących potrzeb przemysłu angielskiego i europejskiego, jednak do pewnego stopnia pozwolą one na częściowe chociaż rozwiązanie problemu surowcowego.

Otwarcie aukcji w Nowej Zelandii

Wznowienie handlu wełną w Nowej Zelandii nastąpić miamiało 15.7 b.r. Aukcje odbywają się w następujących miastach: Wellington, Auckland, Christchurch, Napier, Manganui i innych, zamknięcie nastąpi około 15.X. Oferty obejmą 41.700 ton wełny niesprzedanej na skutek długotrwałego strajku robotników portowych.

Produkcja wełny w Szwajcarii

Ilość owiec hodowanych w Szwajcarii wynosi obecnie 170 tys.sztuk. Większość tych owiec poddawana jest strzyżeniu dwa razy do roku. Wielka ilość właścicieli /około 25 tys./ wskazuje na to, że hodowla jest bardzo rozdrobniona. Centralna organizacja skupu wełny w Szwajcarii podała do wiadomości, że w r.1950 zakupiono 173.412 kg wełny. Przyczyną braku wzrostu produkcji wełny i ilości owiec jest słabe zainteresowanie rynku mięsnego owcami i jagniętami. Baranina stanowi jedynie 1% całkowitej konsumcji mięsa w Szwajcarii.

Sytuacja na rynku bawełnianym w Stanach Zjednoczonych

Zbliżanie się terminu zbiorów bawełny wywołuje w kołach handlowych i przemysłowych USA coraz większe zainteresowanie ich przypuszczalnym rezultatem. W dniu 9 lipca miał być opublikowany oficjalny szacunek obszaru uprawy bawełny, przeprowadzony przez Departament Rolnictwa. Ponrzedni szacunek przewidywał obszar uprawy w wysokości 28.300 tys. akrów. Początkowo przewidywano, że zbiory osiągną 16 mln.bel, jednak wobec wyjątkowo pomyślnych warunków atmosferycznych należy spodziewać się podniesienia tej ilości do 17.500 tys.bel. Lipiec i sierpień może jednak przynieść zmianę pogody, ponieważ są to najniebezpieczniejsze miesiące dla uprawy bawełny, tak że względu na upały jak i szkody wyrządzone przez pasożyty, które do tej pory nie atakowały jeszcze obecnych upraw. W wypadku gdyby zbiory wyniosły 17.500 tys.bel Stany Zjednoczone posiadałyby nadwyżkę 6 mln.bel na eksport w porównaniu z 4.200 tys.w roku 1950-1951. Kontyngenty przydzielone

z przyszłych zbiorów przez rząd USA poszczególnym krajom były omówione w Nr. 12/15 Wiadomości Handlu Zagranicznego.

The New York Cotton Exchange Service ocenia wewnętrzną konsumcję Stanów Zjednoczonych w ciągu 10 miesięcy sezonu 1950-51 na 9.065 tys.bel w porównaniu z 7.402 tys. w tym samym okresie roku poprzedniego. W pierwszych 10 miesiącach 1950-51 r. eksport wyniósł 3.825 tys. wobec 4.765 tys.bel w tym samym okresie roku poprzedniego. Do 20 czerwca eksport wzrósł do 41118 tys.bel kształtując się na poziomie o 20% niższym niż o rok wcześniej.

Departament Rolnictwa donosi, że różnica między ceną 1 lb bawełny, a ceną wyprodukowanych z tej ilości wyrobów gwałtownie spada w ciągu kwietnia, osiągając 45,60 centów /dane szacunkowe/. W marcu wynosiła ona 49.80 centów a przed rokiem 33.10. Obniżenie tej różnicy w bieżącym roku spowodowane zostało potanieniem wielu artykułów bawełnianych, szczególnie tkanin drukowanych, deseniowych, pościelowych i drelichowych.

Eksport odpadków bawełnianych z U.S.A.

Office of International Trade ustanowił dodatkowe kontyngenty na eksport 8 mln.lb twardych odpadków bawełnianych. Licencje w ramach tego kontyngentu wydawane będą do 30 września. Jednocześnie Ministerstwo Rolnictwa zniosło ograniczenia eksportu miękkich odpadków bawełnianych wprowadzone w 1950 r. w celu utrzymania zapasów. Zarządzenie to zostało spowodowane tym, że zapotrzebowanie bawełny kształtuje się obecnie na wysokim poziomie w związku z czym utworzyły się wysokie zapasy odpadków bawełnianych.

Ogłoszenie tymczasowych przydziałów linterów bawełnianych

W okresie od 1 sierpnia br. do 31 stycznia 1952 r. w Stanach Zjednoczonych wydawane będą pozwolenia na eksport 150.000 bel lintersów bawełnianych. Na eksport w ramach przydziałów winny być uzyskane pozwolenia w wyżej wymienionym okresie, jednak wysyłki mogą być dokonane w dowolnym terminie. W ogólnym kontyngencie 150.000 bel uczestniczą następujące kraje: /w tysiącach bel/

W.Brytania	17.300	Dania	700
Francja	20.000	Szwajcaria	100
Niemcy Zachodnie	3.200	Norwegia	100
Włochy	11.200	Australia	500
Holandia	7.300	Unia Poł.Afrykańska	500
Belgia	50000	Kuba	4.100
Japonia	20.000		

Oprócz wyżej wymienionych ilości przewidziany jest eksport dalszych 60.000 bel, które zostaną rozdzielone

po dokładnym sprecyzowaniu przez kraje importujące własnego zapotrzebowania. Nie jest wykluczony również dalszy eksport o ile pozwoli na to wewnętrzne zużycie lintersów w Stanach Zjednoczonych.

Ceny bawełny na giełdzie nowojorskiej

Notowania cen bawełny na rynku terminowym po zaistnieniu możliwości zakończenia działań wojennych w Korei wykazały gwałtowny spadek. Kupcy obawiają się, że szybkie zakończenie wojny mogłoby spowodować wstrzymanie zakupów na cele wojenne. Jednak już poprzednio dało się zauważyć na giełdzie nowojorskiej zachwianie się cen w związku z doskonale zapowiadającymi się zbiorami bawełny w Stanach Zjednoczonych i zupełną stagnacją na rynku bawełnianych wyrobów gotowych.

Spadek cen bawełny w Brazylii i Egipcie

W ostatnim tygodniu czerwca i pierwszym tygodniu lipca ceny bawełny w Brazylii spadły z 372.00 Cr $ za 15 kg /typ 5/ do 324,00 Cr $. W ciągu tego okresu miał miejsce trzykrotny spadek cen o 12 Cr $ w ciągu 1 dnia. Przyczyną tak gwałtownych zmian cen był brak popytu przy dużej podaży bawełny. Ceny bawełny egipskiej wykazywały od stycznia b.r. stały spadek jednak ciągle utrzymują się one na poziomie o 123% wyższym niż rok temu.

Zbiory bawełny w Egipcie

Ministerstwo Rolnictwa ogłosiło trzecie i ostatnie sprawozdanie o zbiorach w 1950/51 r. Dane ogłoszone o tym sprawozdaniu nie różnią się wiele od danych zawartych w sprawozdaniu z 26 maja 1951 r.

Zbiory bawełny w Egipcie w r.1950-51

	Obszar	Bawełna odziarniona	
		Ilość w kantarach x/	Przeciętny w kantarach z feddano
Gatunki długowłókniste /ponad 1 1/8 cala/ Karnak, Menufi i in.	741.211	2.866.870	3,87
Gatunki średniowłókniste /ponad 1 1/4 cala/ Giza 30 i in.	385.373	1.651.167	4,28

x/ kantar = 45,02 kg.

	Obszar	Ilość w kantarach x/	Przeciętny w kantarach z feddano
Gatunki średniowłóknistę /ponad 1 1/8 cala/			
Zagora, Ashmouni	847.975	3.784.849	4,46
O g ó ł e m	1.974.559	8.302.886	4,20

Eksport bawełny z Pakistanu

Eksport bawełny z tego kraju osiągnie w przyszłym sezonie prawdopodobnie 1.300 - 1.400 tys.bel. Eksport w roku przeszłym wynosił 1.350 tys.bel. Zbiory w sezonie 1951-52 oceniane są na 1.500 tys.bel czyli o 100 tys.bel więcej aniżeli w sezonie kończącym się 30 czerwca br. Wewnętrzna konsumcja bawełny w Pakistanie kształtuje się na poziomie 100 tys.bel rocznie.

Import wyrobów bawełnianych z Argentyny

Zgodnie z danymi Bank of London & South America Ltd argentyński import wyrobów bawełnianych w maju wzrósł w porównaniu z importem w miesiącu poprzednim o 35%. Całkowity niemal wzrost importu Argentyna zawdzięcza wysyłkom z Peru w ilości 2.913 tys.skrzyń. W ciągu ostatnich kilku miesięcy Argentyna sprowadzała poważne ilości przędzy bawełnianej, w przeciwieństwie do wyrobów gotowych, które importowano jedynie w nieznacznych ilościach. Było to wynikiem zarządzeń rządu argentyńskiego, który uznał import wyrobów bawełnianych za szkodliwy dla przemysłu krajowego i w związku z tym ograniczył import. Przędza natomiast stanowi półfabrykat konieczny dla produkcji krajowej. Import tekstylny Argentyny regulowany jest obecnie nie tyle sytuacją rynkową ile polityką rządu, który za pośrednictwem Banku Centralnego wydaje pozwolenia dewizowe dla towarów uznanych za konieczne dla gospodarstwa krajowego.

Bank Centralny decyduje nie tylko o tym jakie artykuły mogą być importowane ale również z jakiego kraju mogą pochodzić. Udział np. Anglii w ostatnim miesiącu w imporcie włókienniczym był niewielki, stała ona na 10 miejscu w rzędzie dostawców wyrobów gotowych, w przyszłości jednak wobec podpisania układu handlowego między Argentyną i Anglią spodziewany jest wzrost importu z tego kraju. Poważną przeszkodą w rozwoju obrotów włókienniczych między obydwoma krajami jest zastosowany ostatnio w Argentynie system wydawania pozwoleń importowych odnośnie importu

z W.Brytanii bez jednoczesnego przydzielenia dewiz, w związku z czym importer sam musi starać się o nabycie funtów szterlingów poza Bankiem Centralnym.

Światowa produkcja wyrobów bawełnianych

Według danych Cotton Board światowa produkcja tkanin bawełnianych w 1950 r. przyniosła 37 mlrd.yardów² w porównaniu z 34 mlrd. w roku poprzednim i 35.5 mlrd. średnio w latach 1936-38. W 11-tu najważniejszych krajach ilość wyprodukowanych tkanin w ostatnim kwartale była o 14% wyższa od odpowiedniej liczby poprzedniego roku. Stany Zjednoczone pozostały nadal największym producentem, po nich następowały Indie i Anglia.

Największy przyrost produkcji w 1950 r. w porównaniu z 1949 r. wykazały Stany Zjednoczone, Japonia i większość państw zachodnio-europejskich. Indie były jedynym krajem wśród głównych producentów, które wykazały spadek produkcji. Mimo to eksport wyrobów bawełnianych z Indii wzrósł w 1950 r. wynosząc 1,11 mlrd.yardów² wywiezionych drogą morską dzięki czemu Indie stanęły na pierwszym miejscu w rzędzie eksporterów tych wyrobów. Po nich następuje Japonia z eksportem wynoszącym 1,09 mlrd., Anglia 822 mln. i USA 599 mln.yardów². Zwiększenie popytu wystąpiło przede wszystkim ze strony krajów azjatyckich wśród których Pakistan i Indonezja stały się najważniejszymi importerami wyrobów bawełnianych.

Tymczasowe kontyngenty eksportowe juty pakistańskiej

Rząd Pakistanu ogłosił tymczasowe kontyngenty na eksport juty w rozpoczętym 1 lipca sezonie 1951/52. Całkowity kontyngent eksportowy wynosi 2,4 mln.bel, czyli 433.000 ton, z czego 426.125 ton zostało już rozdzielone pomiędzy poszczególnych odbiorców juty pakistańskiej. Kontyngenty ważne na wysyłki w ciągu pierwszych czterech miesięcy sezonu obejmują.

w tys.ton	24	dla Belgii
	5	" Brazylii
	5	" Czechosłowacji
	36	" Francji
	25	" Niemiec Zachodnich
	145	" Indii
	25	" Włoch
	5	" Japonii
	5	" Holandii
	2.5	" Hiszpanii
	50	" Anglii
	9	Inne kraje

Pozostałe 89.625 ton stanowi kontyngent roczny przyznany poszczególnym państwom, który może być realizowany do końca czerwca 1952 r. Największe ilości w ramach tej kwoty otrzymają: Szwecja 10.000 ton, Portugalia i Portugalska Afryka Wschodnia 10.000 ton, Austria 6.500 ton, Szwajcaria 6.000 ton. Na eksport juty do obszaru dolarowego i Argentyny w dalszym ciągu pozwolenia nie są wymagane.

Ceny juty w Kalkucie

W związku ze zbliżaniem się nowych zbiorów juty ceny tego surowca w Kalkucie wykazały nieznaczną obniżkę. O ile w ciągu czerwca br. notowano za gat. Firsts z dostawą natychmiastową 520 a w pierwszych dniach nawet 530 rs, w pierwszych dniach lipca ceny spadły do 500 rs, a od 4.7 notowano 490 rs za belę.

Produkcja worków na Filipinach

Na Filipinach zużywano corocznie 60 mln. worków jutowych do pakowania produktów rolniczych, zwiększając wydatki państwa o 20 mln. $. Do tej pory produkcja worków jutowych oparta była jedynie o surowiec sprowadzany, ponieważ klimat i gleba Filipin nie nadają się do uprawy juty. Obecnie stwierdzono, że istnienie pewien pokrewny gatunek włókna, który można zaaklimatyzować i użyć do produkcji opakowań. Na budowę fabryki przerabiającej jutę przeznaczono 1 mln. $.

Juta w Indiach

Tegoroczne zbiory juty są poważnie zagrożone zarazą "anomis sulbulifera". Z powodu opóźnienia w tym roku zastosowania środków zapobiegających rozszerzeniu się zarazy spodziewane było w ostatnim tygodniu czerwca, a najgroźniejszy okres dla uprawy wypadnie między 15 lipca, a 15 sierpnia.

Zmniejszenie kontroli importu juty w Japonii

W związku ze wzrastającym popytem na wyroby jutowe ze strony wojsk okupacyjnych rząd japoński postanowił osłabić kontrolę nad importem juty. Do tej pory importerzy mieli prawo przywozić jedynie ilości nie przekraczające 200 tys. $.

Perspektywy podaży sztucznego jedwabiu na rynku angielskim

Przedstawiciel brytyjskiego Zrzeszenia producentów jedwabiu sztucznego i włókien syntetycznych stwierdził, że dostawy jedwabiu sztucznego nie budzą niepokoju, gdyż pomimo niewielkich zapasów uda się uniknąć poważniejszego braku tych surowców. Do rozwoju przemysłu tekstylnego w roku ubiegłym przyczyniło się w znacznym stopniu wynalezienie nowych włókien sztucznych i uruchomienie ich produkcji. Na ogół na dotychczasową sytuację w przemyśle tekstylnym miały wpływ dwa czynniki: po pierwsze niepewność dostaw i cen na surowce, po drugie wzrost zapotrzebowania na cele wojenne. Zbrojenia powodują pogorszenie bilansu płatniczego, na co jednym środkiem zaradczym może być powiększenie eksportu tych towarów, które nie byłyby użyte do produkcji zbrojeniowej.

W obecnym roku cała uwaga przemysłu tekstylnego powinna być zwrócona na możliwości zwiększenia eksportu.

Produkcja włókien ciągłych wynosiła około 5 mil.lb. w 1920 roku, a obecnie wynosi 200 mil.lb., podczas gdy produkcja włókien ciętych wzrosła z 8 mil.lb w 1935 roku do 175 mil.lb. w 1950 roku. Udział jedwabiu sztucznego w ogólnej konsumcji włókien wzrósł odpowiednio z 8% w 1935 r.do 20% obecnie. Udział jedwabiu sztucznego w przemyśle wełnianym zwiększył się z 1,5 mil.lb w roku 1938 do 30 mil.lb. w pierwszym kwartale bieżącego roku.

Z powodu braku siarki produkcja włókien ciągłych i ciętych w pierwszym kwartale br. spadła o 10% w porównaniu z ostatnim kwartałem ubiegłego roku. Natychmiastowe środki zaradcze powzięte przez przemysł, takie jak oszczędna gospodarka kwasem siarkowym i dwusiarczkiem węgla, korzystanie z najbardziej dostępnych zapasów, oraz utrzymanie produkcji takich włókien, które najmniej potrzebują siarki, spowodowały, że spadek produkcji został nieco ograniczony.

Pomimo tych wszystkich środków zapobiegawczych łączne dostawy przędzy i ciętego włókna dla przemysłu były niższe w pierwszym kwartale br. o 4,5% w porównaniu z ostatnim kwartałem ubiegłego roku.

Problem braku siarki nie jest krótkotrwały i należy się liczyć z tym, że dostawy z U.S.A. jeszcze się zmniejszą. W Anglii czynione są wszystkie wysiłki, aby zaopatrzyć się w siarkę z innych źródeł. Na terenie Imperium Brytyjskiego znajdują się surowce, z których produkować można kwas siarkowy. Konieczna jest budowa odpowiednich zakładów, aby uniezależnić Anglię od dostaw z U.S.A.

Import surowego jedwabiu do USA

W maju 1951 r. wyniósł 1.571 bel /bela = 65,70 kg/ w porównaniu z 2.156 tys.bel w kwietniu 1951 r. i 1.038 bel w maju 1950 r. Ogółem za styczeń - maj 1951r. USA importowały 15.199 bel surowego jedwabiu. Zapasy tego towaru na 31 maja - 5.507 bel wobec 6.369 w końcu kwietnia i 8.183 bel w końcu maja 1950 r.

Metale i wyroby

Ocena sytuacji na międzynarodowym rynku metali używanych do produkcji stali stopowych

W ostatnich tygodniach nadchodziły ze Stanów Zjednoczonych nieoficjalne meldunki o możliwości uchylenia dotychczasowej kontroli cen takich metali jak: mangan, chrom, tungsten, molibden i innych. Wieści te nie były niespodzianką w Londynie - jak podaje The Metal Bulletin - ponieważ od pewnego czasu zrozumiałą było rzeczą, że w okresie gdy ceny światowe silnie zwyżkowały, i kiedy frachty morskie osiągnęły rekordowo wysoki poziom, sztuczne "duszenie" cen strategicznych silnie poszukiwanych metali powodować musiało poważne trudności w procesach produkcyjnych.

Angielskie koła przemysłowe pocieszają się jednak - jak można wywnioskować z treści artykułu w wyżej wymienionym biuletynie - że odstąpienie od kontroli cen w U.S.A. nie spowoduje ponownej fali zakupów amerykańskich ważniejszych metali używanych do produkcji stali stopowych i że ogólna sytuacja zaopatrzeniowa Anglii nie pogorszy się. W odniesieniu do takich metali jednak jak molibden, nikiel, kobalt i tungsten trudno mówić o dalszym jej pogarszaniu się w związku z istniejącym już obecnie bardzo silnym niedoborem tych metali na wszystkich rynkach zachodnio-europejskich.

Jeśli chodzi o molibden, sytuacja Stanów Zjednoczonych jest mocna, ponieważ nie licząc Z.S.R.R. są one głównym producentem molibdenitu na świecie. Jednak w Anglii, we Francji i w Belgii oraz w Niemczech Zachodnich molibden uważany jest obecnie za jeden z najbardziej trudnych do zdobycia strategicznych metali stopowych, a perspektywy rychłej poprawy sytuacji nie brane są wogóle pod wagę. Kontyngent eksportowy Stanów Zjednoczonych na II kwartał br. wynosił jedynie 625 ton koncentratów i tlenków z czego 75% otrzymać miała W.Brytania. W niektórych kołach handlowych panuje przekonanie, że niedobór molibdenu wywołany jest sztucznie przez U.S.A., które mogłyby dostarczyć Europie znacznie większe ilości koncentratów z uwagi na wysokość swoich zapasów przekraczających obecnie 7-letnią konsumcję, gdyby nie obawa reeksportu tego strategicznego metalu do Zwiazku Radzieckiego i krajów demokracji ludowej.

W okresie ostatniej wojny molibden był używany /i to używany przymusowo/ jako metal zastępczy w miejsce tung-

stenu. Obecnie powtórzenie tego procesu jest bardzo trudne pomimo faktu, że niedobory tungstenu po przerwaniu dostaw z Chin są równie silne jak na odcinku molibdenu, a cena koncentratów tungstenu podniosła się od mementu inwazji na Koreę o kilkaset procentów. Na rynku angielskim jednak dostawy tungstenu do stalówni kształtują się obecnie na relatywnie wyższym poziomie - 80 - 85% normalnych dostaw - niż dostawy molibdenu.

W chwili obecnej nie odczuwa się braków - jak podaje The Metal Biuletin w dziedzinie żelazo-manganu, podstawowego metalu stopowego przy produkcji surowej stali. Rafinowany ferro-mangan jest jednak stosunkowo trudniejszy do zdobycia. Służy on jako składnik odtleniający i odsiarkowujący stale stopowe i produkowany jest w procesie alumino-termicznym. Jedną z większych trudności powiększenia produkcji rafinowanego ferro-manganu w Anglii, Belgii oraz częściowo w Niemczech Zachodnich jest brak wysokogatunkowego złomu aluminium potrzebnego do wyżej wspomnianego procesu. Normalnie rafinowany żelazo-mangan dostarczany jest przez Francję, Norwegię, Szwecję i Kanadę. W chwili obecnej Szwecja nie posiada nadwyżek wywozowych tego metalu, a Francja bardzo nieznaczne.

Jeśli chodzi o rynek angielski zaopatrzenie przemysłu stalowego w żelazo-chrom i w żelazo-krzem nie napotyka na większe trudności. Oba metale zakupywane są en masse przez Ministerstwo of Supply głównie w Szwecji, w Kanadzie oraz w Afryce Południowej. W innych krajach Europy zachodniej meldowane są jednak znaczne trudności w zaopatrzeniu przemysłu w dostateczną ilość żelazo-chromu. Zwiększenie popytu na rudy chromowe spowodowane zostało w II kwartale b.r. pojawieniem się na rynku Japonii zakupującej znaczne ilości tych rud. Turcja znalazła prawie całkowity zbyt dla swej rudy chromowej w Stanach Zjednoczonych. Grecja dostarcza rudę chromową do Anglii po cenie Ł 15 za tonę.

Rozwój zastosowania silników odrzutowych powiększył znacznie zapotrzebowanie światowe na żelazoniob, produkowany z koncentratów niobu, otrzymywanych w procesie rafinacyjnym cyny. Prawie całkowita produkcja niobu i żelazoniobu w krajach kapitalistycznych zakupywana jest przez Stany Zjednoczone. Jest to metal którego konsumcja kontrolowana jest obecnie prawie we wszystkich krajach kapitalistycznych na świecie. Przy silnikach pracujących w bardzo wysokich temperaturach metal-niob używany w stalach stopowych jest do tej pory niezastąpiony.

Obok molibdenu i tungstenu nikiel oraz kobalt są metalami stopowymi, których zapotrzebowanie znacznie przewyższa aktywną podaż. W Anglii przemysł metalowy i stalowy pracuje na 3/4 normalnych dostaw obu tych metali, a nabywcy złomu niklowego pochodzącego z anod niklowych płacą już obecnie od 500 do 600 Ł za tonę.

Eksport niklu doczekał się już kontroli w szeregu krajach a ostatnio jego konsumcja w Anglii, w Niemczech Zachodnich, we Włoszech, a nawet w Kanadzie została poważ-

nie ograniczona w gałęziach przemysłu pracującego na potrzeby ludności cywilnej.

Dalszy wzrost produkcji stali w U.S.A.

W maju br. produkcja stali w Stanach Zjednoczonych wykazała dalszy wzrost osiągając 9.094 tys.ton /short/ czyli 8.260 tys.ton metrycznych, będąc o 23 tys.ton wyższą od poprzedniego rekordowego poziomu produkcji w marcu b.r. Produkcja stali surowej w pierwszych 5-ciu miesiącach br. wynosiła 39.500 tys.ton, czyli o 4.175 tys.ton metrycznych więcej niż w tym samym okresie o rok wcześniej.

"Wąskie gardło" złomu żelaznego w Anglii

Zgodnie z oświadczeniami angielskiej Iron & Steel Federation import złomu w maju wyniósł jedynie 26.000 ton w porównaniu ze 196.000 o rok wcześniej. W czerwcu br. import złomu miał wzrosnąć do poziomu 40.000 ton. Zbiórka złomu krajowego przyniosła jednak w maju wzrost o przeszło 10.000 ton w porównaniu ze stanem z kwietnia b.r.

Pomimo nieco lepszych perspektyw w zaopatrzeniu surowcowym angielskiego przemysłu hutniczego i stalowego w III kwartale b.r. - jak podaje "Iron & Co Trades Reviev" z końca czerwca - ostatnie tygodnie drugiego kwartału przyniosły dalsze poważne przestoje w produkcji stali na obszarze Middlands. Największe zastoje meldowano w walcowniach, które zmuszone są do ciągłego przedłużania terminów dostaw walcówki z powodu niedostatecznego napływu półfabrykatów do przewalcowania. Szereg zakładów produkcyjnych pracuje jedynie 3 - 4 dni w tygodniu. Spadek produkcji wyrobów walcowanych z jednej strony, oraz systematyczny wzrost zapotrzebowania na nie w ostatnich miesiącach zmusiły wreszcie władze rządowe do wprowadzenia pełnego systemu przydziałów żelaza i stali ogłoszonego w końcu czerwca w ramach szerzej zakrojonej akcji pod nazwą "Raw Materials Allocation Scheme". Dokładny schemat przydziałów nie został jeszcze opublikowany, wiadomo jednak, że w pierwszym rzędzie opracuje się przydziały żelaza i stali konstrukcyjnej za wyjątkiem blach i białej blachy.

Spadek eksportu złomu żelaznego z Niemiec Zachodnich

Poniższe zestawienie ilustruje obniżający się szybko eksport złomu żelaznego z Niemiec Zachodnich w pierwszych 4-ch miesiącach b.r. Srednia miesięczna ekspotu złomu w 1950 roku wynosiła 191.3 tys.ton

Eksport złomu z Niemiec Zachodnich w tonnach

	styczeń	luty	marzec	kwietnień
Anglia	77.136	35.623	24.342	16.282
Belgia	1.839	7.816	6.052	12.566
Włochy	5.630	7.484	17.585	8.544
Austria	3.876	13.756	5.804	2.543
U.S.A.	10.004	23.858	3.036	7.034
Czechosłowacja	1.637	3.969	8.289	-
Szwecja	6.720	2.692	2.975	-
Inne kraje	-	143	1.606	250
O g ó ł e m	106.844	102.717	70.301	49.703

Nowe ceny na blachy w Belgii

W ostatnich dniach czerwca ogłoszono w Belgii nowe ceny na blachę. Za blachy o grubości 2,5 do 2,99 mm producenci żądać obecnie mogą 5.750 fr.b. za tonę w porównaniu do 4.900 fr. płaconych dotychczas. Wzrost ten wynosi zatym 17,3%. Za te same grubości blachy silnie wyżarzonych cena ustalona wynosi 6.000 fr. za tonę w porównaniu do dotychczasowej ceny 5.150 fr. Ceny eksportowe są jednak wyższe wynosząc ponad 8.500 fr.za tonę. W pierwszej dekadzie lipca na antwerpskim rynku eksportowym tendencje cen na rynku żelaza i stali nie uległy większych zmianom.

Meldunki z międzynarodowego rynku metali kolorowych

C y n a. W ostatnich dniach czerwca i w pierwszych lipca zniżkowa tendencja cen cyny, o której donosił poprzedni numer Wiadomości Handlu Zagranicznego - Rynki Towarowe - przybrała na rynku londyńskim wyraźnie na sile. Jednym z powodów były ostatnie raporty z Waszyngtonu donoszące, że General Service Administration, która jest agencją rządową w Stanach Zjednoczonych do skupu surowców na zapasy strategiczne, poinformowała Indonezję i Kongo Belgijskie, iż w drugiej połowie b.r. gotowa jest zakupić najwyżej 100 ton metalu na zapasy strategiczne i to po cenie niewyższej niż 103 ¢ za lb /obecna cena oficjalna w N.Y. wynosi 106 ¢ za lb./.

Z powyższego wynika, że Stany Zjednoczone nie są skłonne do dokonania większych zakupów po nawet tak zniżonej cenie. Wobec faktu, że aktualna podaż cyny na wolnym rynku całkowicie obecnie zaspakaja zapotrzebowanie, dalsze tendencje zniżkowe cen po powyższych wiadomościach z Waszyngtonu nie są niespodzianką. W dniu 2.VII.b.r. ceny obniżyły się do poziomu Ł 880-Ł.890 za tonę, będąc

o Ł 30-40 niższe niż w dniu 22.VI.1951 r. W dniu 4.VII. ceny odzyskały nieco utracony teren podnosząc się w transakcjach z dostawą natychmiastową do poziomu Ł 900 za tonę.

Ogólnie biorąc na spadek cen cyny miały również wpływ wiadomości o prawdopodobieństwie zaprzestania działań wojennych na Koreii. Jak dotychczas USA nie uzgodniły warunków zakupu cyny i koncentratów w Boliwii na drugie półrocze b.r. Według obliczeń Tin Study Group produkcja cyny w krajach kapitalistycznych wyniosła w kwietniu 14.600 ton metalu wobec 14.100 ton w marcu.

C y n k. Sytuacja na rynku cynku nie uległa ostatnio większym zmianom. Tendencje są nadal bardzo mocne jak wskazują na to wiadomości z Meksyku gdzie dokonano ostatnio niewielkich sprzedaży po cenach od 35 do 40 ¢ za lb fas /cynk surowy/. Podobne ceny uzyskują "nieoficjalnie" odsprzedawcy w Stanach Zjednoczonych. Zgodnie z informacjami z Niemiec Zachodnich niedobór cynku w 1951 r. szacowany jest w Tryzonii na około 45.000 ton.

M i e d ź. W końcu czerwca zakończył się strajk robotników w kopalniach miedzi w Chile, co spowodowało pewne odprężenie na międzynarodowym rynku miedzi. Zapotrzebowanie na miedź jest obecnie tak silne - pisze Metal Bulletin - że jakiekolwiek zakłócenie w produkcji lub w obrotach głównych dostawców powoduje niejednokrotnie bardzo silne reakcje na poszczególnych rynkach. W tym samym kierunku co wiadomości o zakończeniu strajku oddziałały na rynku miedzi meldunki o ewentualnym zawieszeniu broni na Dalekim Wschodzie. Tym niemniej wzmiankowane odprężenie nie może być traktowane jako zwrotny moment w kształtowaniu się tendencji z uwagi na rozwijające się obecnie w całej pełni programy zbrojeniowe powiększające z miesiąca na miesiąc zapotrzebowanie krajów imperjalistycznych na miedź.

Równolegle do wprowadzenia pełnej kontroli obrotu stali i żelaza w Anglii opracowany został schemat przydziałów miedzi i półfabrykatów z niej z priorytetami dla przemysłu zbrojeniowego i dla zakładów powodujących powstanie "wąskich gardeł" w produkcji na skutek braku miedzi. Według obliczeń American Copper Institute produkcja miedzi surowej w Stanach Zjednoczonych wynosiła w maju b.r. 96.825 ton /short/ a rafinowanej 113.513 ton. Zapasy na koniec maja miedzi rafinowanej kształtowały się na poziomie 60.896. Ten sam instytut podaje, że w okresie maja zapasy miedzi w krajach kapitalistycznych spadły łącznie o przeszło 5.000 ton.

Dobra inwestycyjne

Eksport wyrobów przemysłu konstrukcyjnego w Anglii

Sytuacja przemysłu konstrukcyjnego, który od dawna miał największy udział w eksporcie brytyjskim, jest obecnie rozważana przez rząd Wielkiej Brytanii przy ogólnej kontroli programów eksportowych poszczególnych przemysłów. Przewodniczący Board of Trade mówiąc na temat bieżących programów eksportowych wskazał, że przypuszczalnie produkcja na cele wojenne pochłonie około 25% całej zdolności przetwórczej tego przemysłu. Eksport przemysłu konstrukcyjnego uznany jest za bardzo istotny dla programu eksportowego Anglii.

Eksport maszyn rolniczych z Anglii

Według oświadczenia Ministra Rolnictwa W.Brytanii, eksport traktorów i maszyn rolniczych w okresie 12 miesięcy do końca marca b.r. osiągnął 52% wartości całej produkcji.

Eksport obrabiarek z Anglii

Eksport różnych typów obrabiarek z Anglii w ciągu pierwszych pięciu miesięcy 1951 r. wyglądał następująco według wartości w tys.Ł:

przeciągarki.wytaczarki	287	strugarki i dłutownice	405
wiertarki	602	prasy	878
szlifiarki zwykłe i spec.	617	maszyny do dziurkowania i cięcia płyt i blachy	437
tokarki - automaty	633	piły mechaniczne	76
rewolwerówki	664	inne nowe maszyny	412
inne tokarki	844	używane i odnawiane maszyny	235
gwinciarki	184		
frezarki	576		
części do maszyn	493		

Ogółem eksport obrabiarek z Anglii za pierwsze 5 miesięcy b.r. wyniósł Ł 7.345 tys. Zeszłoroczny eksport obrabiarek z Anglii w 1950 r. wynosił Ł 14,1 mln. Wynikałoby z powyższego, że eksport w roku bieżącym dotychczas utrzymał się co najmniej na poziomie roku ubiegłego, jeżeli go nawet trochę nie przewyższa.

Eksport za 5 miesięcy 1951 roku rozkładał się na poszczególnych odbiorców następująco w tysiącach Ł:

Brytyjska Afryka Zachodnia	35	Dania	87
Afryka Południowa	591	Holandia	246
Brytyjska Afryka Wschodnia	49	Belgia	210
Indie	577	Francja	312
Pakistan	199	Szwajcaria	95
Malaje	29	Hiszpania	75
Austrialia	794	Grecja	52
Nowa Zelandia	148	Izrael	62
Kanada	722	Egipt	121
Irlandia	39	Brazylia	384
Finlandia	29	Argentyna	50
Szwecja	344	inne kraje Imperium Brytyjskiego	204
Norwegia	89	pozostałe	1.802
		R a z e m	7.345

Natomiast import obrabiarek do Anglii w okresie 5 miesięcy 1951 roku wyniósł Ł 3.824 tys. Z tej sumy za Ł 2.141 dostarczyły Anglii maszyn U.S.A.

Produkcja sprzętu dla kopalń węgla

Porównywując angielską produkcję sprzędu dla kopalń węgla w I kwartale 1951 r. z produkcją w analogicznym okresie r.ub. stwierdza się znaczny jej spadek, który widoczny jest zwłaszcza w budowie ładowarek /o 47% mniej niż w I kwartale ub.r./ i wrębiarek /o 35% mniej niż w I kwartale ub.r./. Równolegle do ogólnego spadku produkcji sprzętu kopalnianego widoczne jest również zmniejszenie się ilości sprzętu produkowanego na eksport.

Odpowiednie cyfry przedstawia poniższa tabela:

	I kwartał			
	1950 r.		1951 r.	
	Ogółem szt.	w tym na eksport szt.	Ogółem szt.	w tym na eksport szt.
Wrębiarki	221	92	144	38
Ładowarki	32	12	17	5
Transportery kopalniane	809	201	682	171
Kopalniane lokomotywy dieslowskie	12	6	12	2
Wózki węglowe /w tys. ton pojemności/	14,9	-	18,1	-
Taśma gumowa do transporterów /w tys.ton/	5,6	...	6,9	...

Produkcja sprzętu chłodniczego w Anglii

Produkcja sprzętu chłodniczego w Anglii w I kwartale 1951 roku wzrosła silnie w porównaniu z analogicznym okresem r.ub. Wzrost ten daje się zaobserwować zwłaszcza w produkcji sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych /wzrost o 57% w porównaniu z I kwartałem r.ub./. Jednocześnie wzrasta też ilość sprzętu produkowana w celach eksportowych /z wyjątkiem sprzętu dla przemysłu/.

Poniższe cyfry ilustrują omawianą produkcję:

	I kwartał 1950	I kwartał 1951
Sprzęt chłodniczy dla gospodarstw domowych		
O g ó ł e m:	2.428	3.818
w tym na eksport	1.402	1.941
Sprzęt chłodniczy dla sieci handlowej		
O g ó ł e m:	1.723	2.219
w tym na eksport	426	777
Sprzęt chłodniczy dla przemysłu		
O g ó ł e m:	773	936
w tym na eksport	319	290

Angielskie obroty zagraniczne łożyskami kulkowymi i rolkowymi w I - V. 1950 i 1951

Opierając się na danych z 5-ciu miesięcy b.r. można przypuszczać, że angielski eksport łożysk kulkowych i rolkowych w I półroczu 1951 r. kształtował się mniejwięcej na poziomie I-go półrocza r.ub., wykazując jednak lekką tendencję zniżkową. Podobnie jak i w r.ub. na pierwszym miejscu wśród odbiorców angielskich łożysk kulkowych i rolkowych znalazła się Australia przed Unią Południową Afrykańską i Indiami pomimo, że eksport do tych dwu ostatnich państw wzrósł w omawianym okresie, podczas gdy do Australii obniżył się.

Import łożysk kulkowych i rolkowych do Anglii wzrósł w omawianym okresie o około 66% w porównaniu z analogicznym okresem roku ubiegłego.

Poniższa tabelka obrazuje angielskie obroty łożyskami kulkowymi i rolkowymi w ciągu pierwszych 5-ciu miesięcy 1950 i 1951 roku.

	I-V.1950		I-V.1951	
	ton	tys.Ł	ton	tys.Ł
Eksport				
Ogółem	1.368	1.090	1.443	1.020
w tym:				
Austrialia	274	205	231	180
Unia Płd.Afrykańska	171	106	318	179
Indie	93	61	72	62
Inne kraje Imperium Brytyjskiego i Irlandia	206	157	293	224
Francja	51	41	173	61
Import	318	273	528	499

ZAŁĄCZNIKI

ZAŁAMANIE SIE KONIUNKTURY NA KAPITALISTYCZNYM RYNKU KAUCZUKU

1. Paradoks kauczukowy

Kauczuk jest towarem o bardzo elestycznej cenie . Rynek kauczukowy musiał znosić ostatnio liczne zmiany w polityce zakupów rządu USA. oraz gwałtowne ataki histerycznych zakupów ze strony przemysłowców prywatnych. Właściwie rynek kauczukowy oparł się dość skutecznie tym próbom, gdyż zmiany cen z dnia na dzień nie były tak gwałtowne, jak można było tego oczekiwać aczkolwiek w ciągu dłuższych okresów - zmiany były nawet bardzo znaczne. W końcu lutego cena gotówkowa kauczuku osiągnęła w Londynie szczytowy punkt - równoważny cenie w dolarach $ 1.903,28 za tonę. W ciągu ostatnich zaś tygodni cena wahała się około $ 1.100 za tonę. Nawet cyna lub wełna nie podlegały tak ostrym zmianom i tak niebywałemu wzrostowi cen, jakiego doświadczył kauczuk w czasie ogólnej zwyżki cen towarów po agresji amerykańskiej w Korei.

Zniżkowa reakcja cen kauczuku była ostra, lecz o wyraźnym trendzie;w dalszym ciągu kształtują się one o około $ 400 za tonę wyżej niż przed 12 miesiącami i nadal utrzymują się powyżej średnich kosztów produkcji na Malajach.

Jasnym już było uprzednio,że gdy rząd U.S.A. postanowił rozszerzyć produkcję kauczuku syntetycznego i ograniczyć zużycie kauczuku naturalnego w gospodarce cywilnej, cena musiała spaść. W pierwszym kwartale b.r. zużycie naturalnego kauczuku USA wyniosło 114.500 ton w porównaniu z 177.500 ton w I kwartale 1950 r. W dodatku amerykańskie zakupy "na magazyn" spadły, a obecnie, gdy dostawy dla Chin Ludowych z Imperium Brytyjskiego zostały zabronione, tymbardziej zmalało zainteresowanie gromadzeniem zapasów w przewidywaniu, że na rynku podaż będzie utrzymywała się na dostatecznym poziomie dla bieżącego zapotrzebowania. Produkcja naturalnego kauczuku w I kwartale br. wyniosła 465.000 ton, w porównaniu z 374.000 ton w I kwartale 1950r. W 1950 r. w tym okresie produkcja była wyjątkowo niska z powodu wstrzymania dostaw przez drobnych wytwórców w Indonezji. Dotychczasowy poziom produkcji w r.b. winien dać w stosunku rocznym sumę 1.860.000 ton, czyli bliską zeszłorocznej 1.850.000 ton, a nieco niższą od przewidywań

Rubber Study Group na 1951 r. - 1.870.000 ton.

Dane dotyczące światowej konsumcji naturalnego kauczuku były obliczane w ten sposób, że zawierały one szacunkowe liczby dla konsumcji Chin; wszelki import chiński ponad tę ilość był traktowany, jako zakup na skład. Obecnie cały import Chin jest uważany za przeznaczony na konsumcję. W ten sposób obliczona światowa konsumcja za pierwsze 3 miesiące br. wyniosła 400.000 ton w porównaniu z 362,5 tys.ton według obliczenia dawnym sposobem. Konsumcja w I kwartale 1950 r. wyniosła 387,5 tys.ton według nowego sposobu obliczania. Obecnie, gdy Chiny są odcięte od dowozu z Imperium Brytyjskiego, konsumcja światowa w 1951 r. będzie prawdopodobnie wynosiła niewiele ponad 1.500 tys.ton, zostawiając około 350 tys.ton na rządowe i prywatne rezerwy; przy tym zapasy USA mają być już prawie kompletne.

Możliwe, że tegoroczna produkcja kauczuku zmniejszy się, chociaż wymagałoby to ostrej zmiany obecnego trendu. Swiatowa produkcja wzrosła bowiem w kwietniu do 172,5 tys. ton, przewyższając średnią za I kwartał o 11%. Zwiększenie w ciągu ostatnich 12 miesięcy spowodowane było głównie przez drobnych wytwórców, zachęconych wysoką ceną do możliwie najintensywniejeszego nacinania drzew. Poniżej zamieszczone są dane dotyczące produkcji i konsumcji światowej:

Produkcja i zużycie kauczuku
w tysiącach ton

	1949	1950	1950				1951
			I kw.	II kw.	III kw.	IV kw.	I kw.
Kauczuk natur.							
Malaje:							
plantacje	401	377	91	89	98	99	87
drobni wytw.	271	317	71	69	84	93	77
Indonezja:							
plantacje	168	171	44	42	40	45	41
drobni wytw.	264	316	71	137	155	153	156
Produkcja świat. razem	1.488	1.850	373	450	502	525	465
Konsumcja:							
USA	575	720	180	188	188	164	117
Anglia	184	220	55	53	50	62	59
Konsumcja świat. razem	1.438	1.705	388	410	440	467	400
Kauczuk syntetyczny:							
produk. świat.	440	535	104	124	147	160	198
konsum. świat.	450	580	115	142	155	168	190

Produkcja plantacji w Południowo-Wschodniej Azji spadła w ostatnim roku do 605 tys.ton w porównaniu z 620 tys. ton w 1949 r. podczas, gdy produkcja drobnych wytwórców wzrosła z 593 tys.ton na 914 tys.ton. Biorąc pod uwagę ostatni spadek ceny, mniejsi producenci mogą dostarczyć w tym roku mniejsze ilości kauczuku. Większa część dostarczanego przez nich surowca nie jest pierwszego gatunku, i podczas gdy ceny I-go gatunku wzrosły w ostatnim roku w wyniku zwiększonego zapotrzebowania rządu amerykańskiego / w związku z zapasami/, ceny niższych gatunków wzrosły mniej gwałtownie, co doprowadziło do zwiększenia różnicy pomiędzy wyższymi, a niższymi gatunkami. W momencie spadku ceny gatunku Nr.1 "sheet" ceny innych gatunków spadły również, choć w mniejszym stopniu, doprowadzając do zmniejszenia rozbieżności cen.

Jednym z następstw wysokich cen kauczuku było opóźnienie wykonania programu przesadzania drzew. W okresie,gdy cena kauczuku jest wysoka, nie opłaci się karczować drzew starych i zastępować je drzewami, które w przyszłości będą dawały wysokie zbiory; opłaci się bowiem eksploatować każde drzewo, nawet bardzo mało wydajne wtedy, gdy cena wynosi ponad 1.500 $ za tonę. Przeciwnie, kiedy cena jest bardzo niska plantatorzy starają się uzyskać fundusze w celu sfinansowania sadzenia, drzew ponieważ nowe drzewa nie mogą być eksploatowane przed upływem 7 lat. Przeciętne zbiory roczne z każdego akra drzew dających wysokie zbiory na Malajach wahają się między 800 a 950 lb w porównaniu z 400-450 lb otrzymywanymi ze zwykłych drzew. Przy końcu 1949 r. plantacje kauczuku na Malajach rozciągały się na przestrzeni 1.983 tys.akrów, z czego 537 tys., czyli 27% obsadzone było drzewami o wyższej wydajności. Mniejsi właściciele obsadzili 1.403 tys.akrów, z czego bardzo małą ilość drzewami o wysokiej wydajności. Brak jest podobnych danych dla Indonezji. Przed wojną obszar obsadzony drzewami wydajniejszymi wynosił 33%, a od czasu wojny nie dokonano wielu przesadzeń. Zwiększenie produkcji taniego kauczuku zależy od zwiększenia tempa przesadzania i przeszczepiania drzew.

W związku z powyższą sytuacją rząd malajski wysunął projekt zamrożenia części dochodów kolonii z cyny i z kauczuku, jako środek zwalczania inflacji. Projekt jest prosty i był już stosowany przez inne państwa, w zakresie innych towarów. Rząd zabierałby część dochodów z tych artykułów i odprowadzał je na fundusz stabilizacyjny, który byłby administrowany przez pełnomocników i byłby uruchamiany dla podtrzymania cen wtedy, gdy ceny światowe spadają. W wypadku realizacji projektu dla kauczuku dotknąłby on tylko większych plantatorów, ponieważ jest rzeczą niemożliwą zamrażać wpływy drobnych producentów z powodu ich nieuchwytności. Wpływ plantatorów na inflację nie jest jednak wielki, poza funduszem płac, które pochłaniają trzecią część wpływów towarzystw. Reszta rozkłada się na podatki, na dywidendy dla posiadaczy akcji, zarejestrowanych głównie w Anglii oraz na rezerwy. Jedyną drogą zredukowania wydatków wielkich plantatorów na Malajach byłoby obniżenie płac. Ponieważ nie leży to w intencji miejscowego rządu - jak twierdzą oficjalne źródła - przy nakładaniu obciążenia na plantatorów

główny ciężar akcji powstrzymania inflacji musiałby spocząć na funduszach, które plantatorzy przeznaczają na przesadzanie i szczepienie drzew.

Plantatorzy płacą wysokie podatki tak w Anglii, jak i na Malajach. Podatki jednego z towarzystw, /United Sua Betong Rubber Estates/ wyniosły 60% otrzymanych zysków w r.ub., a od tego czasu wzrósł jeszcze podatek dochodowy w Anglii i podatek od eksportu na Malajach. Jesli zamrozi się znaczną część zysków przedsiębiorstw nie będą one miały funduszów na odnowienie kapitału lub wykonanie programu sadzenia drzew.

Rynek kauczukowy stoi wobec paradoksu. W roku bieżącym, a możliwe że i w przyszłym, dostawy przewyższą prawdopodobnie zapotrzebowanie przy założeniu, że nadal będą istniały ograniczenia zużycia kauczuku naturalnego dla gospodarki cywilnej USA. W tym czasie cała nadwyżka produkcji winna by być pochłaniana przez zapasy rządowe. W miarę zwiększania natężenia zbrojeń zapotrzebowanie na ten cel winno się zwiększać, ale jest wątpliwe, czy cała konsumcja, łącznie z cywilną USA, w Anglii i w Zachodniej Europie będzie mogła przewyższyć konsumcję z 1950 r. Swiatowa produkcja naturalnego kauczuku może wykazać większy wzrost dopiero około 1960 r. z powodu okresu, który musi upłynąć pomiędzy przesadzaniem i przeszczepianiem drzew, a osiągnięciem przez nie większej wydajności; w najbliższych latach maksimum produkcji rocznej można oceniac na ca 2 mil.ton.

Od 1900 r.światowa konsumcja kauczuku podwajała się prawie co dziesięć lat. Stąd przypuszczenia, że około 1960 r. konsumcja ta mogłaby wynieść około 3 mil.ton.Brak surowca mógłby być wyrównany, jeśli produkcja sztucznego kauczuku utrzymana na poziomie 1 mil.ton rocznie. Gdyby jednak produkcja sztucznego kauczuku była utrzymana na tym poziomie w ciągu następnych 8 lat, a konsumcja naturalnego kauczuku w USA byłaby odpowiednio ograniczona, to plantatorzy kauczuku dotknięci byliby niewątpliwie poważnym kryzysem. USA bowiem są jednym z nielicznych wielkich konsumentów kauczuku i są w możności zużytkować wielkie ilości kauczuku niższych gatunków. Ograniczenie tej konsumcji w USA uderzyłoby przede wszystkiem w drobnych plantatorów. Paradoks kauczukowy mógłby być rozwiązany, gdyby USA po uzupełnieniu swych zapasów dopuściły na rynku amerykańskim do wolnej konkurencji między naturalnym i sztucznym kauczukiem.

Obecną koniunkturę na rynku kauczukowym obrazuje poniższe zestawienie cen kauczuku w ostatnim półroczu:

Data	dolarów za tonę	
	I gat.	II gat.
3.I. 1951	1.363.16	1.280.86
31.I. 1951	1.568.92	1.496.91
28.II.1951	1.671.80	1.568.92
4.IV.1951	1.594.64	1.491.76
2.V. 1951	1.376.02	1.298.86
31.V. 1951	1.099.53	1.041.66

Od lutego br. rozpoczął się spadek cen, który trwa nieprzerwanie a tempo jego jest proporcjonalne do tempa poprzedniej zwyżki. Nie wiadomo też, czy obecnie osiągnięty poziom cen zostanie utrzymany, czy też nastąpi dalszy spadek, który jest zupełnie prawdopodobny na podstawie powyższych rozważań.

2. Obroty międzynarodowe kauczukiem w pierwszych 3/ mies. 1951r.

Eksport netto kauczuku z głównych obszarów produkcji do głównych obszarów konsumcji, w tysiącach ton.

Kraje importujące	Malaje	Indonezja	Cejlon	Sjam	Vietnam Kambodża	Sarawak Br.Borneo	Razem
Anglia	55.441	1.977	8.327	-	565	1.296	67.606
Belgia	2.918	789	1.529	-	77	10	5 323
Czechosł.	869	-	-	-	-	-	869
Dania	992	60	227	-	-	-	1.279
Francja	18.947	1.941	1.113	-	9.492	270	31.763
Hiszpania	98	-	10	-	-	-	108
Holandia	1.464	7.365	669	-	-	30	9.528
Niemcy Zach.	12.959	2.561	3.615	-	-	282	19.417
Norwegia	1.161	206	150	-	-	-	1.517
Szwecja	4.077	195	320	-	-	50	4.642
Turcja	642	15	100	-	-	-	757
Włochy	11.254	70	3.784			142	15.250
Inne kr.eur.	13.177	280	196	-	4		13.657
Europa razem:	123.999	15.459	20.034	-	10.134	2.080	171.706
USA	88.259	17.852	8.070	25.296	2.682	95	142.254
Argentyna	5.733	614	142	-	-	5	6.494
Australia	11.470	480	572	-	-	-	12.522
Kanada	10.758	-	1.804	-	-	-	12.562
Chiny	19.407	-	-	-	-	-	19.407
Hong-Kong	25.973	25	3	-	-	292	26.293
Japonia	10.808	10.938	23	375	-	14	22.158
Malaje	166.114	138.279	-	4.063	335	12.284	11.153
Meksyk	3.043	140	284	-	-	-	3.467
N.Zelandia	992	-	1	-	-	-	993
Unia Poł.Afr.	4.519	30	135	-	-	10	4.694
Inne-Afryka	71	-	54	-	30	-	155
Inne-Azja	2.565	12	1.013	-	-	-	3.590
Inne-Ameryka	3.333	-	102	-	-	50	3.485
Razem:	144.816	183.829	32.237	29.734	13.181	14.830	418.627
Reeksport	166.114						
Ogółem:	310.930						

Z tablicy powyższej wynika, że roczny eksport z wymienionych, głównych krajów produkcji wyniesie w roku bieżącym około 1.650 tys.ton. Ponieważ zeszłoroczny ogólny eksport, z uwzględnieniem mniejszych producentów Ameryki,Afryki i Azji, wyniósł 1.765 tys.ton, wydaje się zatym, że tegoroczne obroty kauczukiem niewiele będą się różniły od zeszłorocznych.

Wprawdzie zakaz wywozu kauczuku z Malajów do Chin powinienby zmniejszyć ogólny wywóz o około 40 tys.ton kwartalnie według danych za I kwartał, z drugiej jednak strony nie należy przypuszczać, aby blokada mogła być w pełni skuteczna. Chiny mogą otrzymać kauczuk za pośrednictwem innych krajów, naprzykład Indii, i w ten sposób obroty światowe nie ulegną większej zmianie. Jeszcze mniej prawdopodobny jest wzrost tych obrotów.

Czynnikiem działającym w większym stopniu na obniżenie obrotów międzynarodowych kauczukiem mogą się okazać ograniczenia konsumcji kauczuku naturalnego na cele gospodarki cywilnej, które obowiązują w USA i powodują wypieranie kauczuku naturalnego przez syntetyczny z krajowych obrotów rynkowych. Zakupy natomiast dokonywane przez USA i Anglię dla uzupełnienia zapasów strategicznych, według przewidywań kół fachowych, będą mniejsze niż w roku ubiegłym wobec nagromadzenia rezerw prawie równych w chwili obecnej zamierzonemu maksymalnemu poziomowi.

Handel kauczukiem jest w znacznym stopniu oparty na pośrednictwie i wskutek tego ważną rolę odgrywają w nim kraje reeksportujące ten artykuł. Wśród producentów kauczuku głównym kontrahentem są Malaje, na których eksport składało się w zeszłym roku 45% kauczuku importowanego z innych krajów Południowo-Wschodniej Azji, a tylko 55% stanowił eksport surowca własnej produkcji. W roku bieżącym stosunek ten się odwrócił i Malaje reeksportują więcej niż eksportują z własnej produkcji. Reeksport ten w lwiej części dotyczy kauczuku z Indonezji, która w roku bieżącym osiągnęła większą produkcję niż Malaje.

Z krajów europejskich głównymi centrami handlu kauczukiem są Holandia i Anglia. Poniższa tablica obrazuje rozmiary tego handlu:

Reeksport kauczuku z Anglii i z Holandii w tonach

Kraj importujący	z Anglii 1950	z Anglii styczeń-kwiecień 1951	z Holandii 1950	z Holandii stycz-marzec 1951
Anglia	-	-	11.126	1.807
Argentyna	895	211	-	-
Austria	183	130	2.872	75
Belgia	520	212	6.304	3.316
Bułgaria	-	-	78	30
Chile	48	34	-	-
Czechosłowacja	1.122	109	1.770	1.398
Dania	246	97	380	84

Finlandia	71	122	642	508
Francja	1.604	437	7.084	1.620
Hiszpania	278	194	684	211
Holandia	302	161	-	-
Irlandia	3.327	1.573	-	-
Izrael	266	52	-	-
Jugosławia	353	60	2.781	233
Kanada	363	128	-	-
Meksyk	21	10	379	20
Niemcy Zach.	2.160	527	25.150	6.885
Norwegia	360	124	424	449
Portugalia	141	262	562	23
Szwajcaria	325	121	5.228	2.213
Szwecja	480	149	1.947	775
Turcja	65	13	-	-
Urugwaj	55	80	-	-
USA	6.237	695	38.842	2.324
Wenezuela	94	5	460	10
Węgry	140	84	2.145	14
Włochy	633	94	1.671	4
Inne kraje	10.974	4.206	6.500	745
Razem:	31.263	9.890	117.029	22.744

Anglia obsługuje niemal wszystkie kraje świata, jako dostawca naogół niewielkich stosunkowo ilości. Rolę bowiem angielskiego hurtownika na większą skalę spełniają Malaje. Holandia natomiast dostarcza kauczuku prawie wyłącznie krajom europejskim i USA, ale za to przeważnie na większą skalę. Obroty te stanowią jednakże niewielki procent w stosunku do globalnego importu kauczuku poczczególnych krajów. Pełnej wagi nabiera zjawisko reeksportu dopiero po wliczeniu obrotów reeksportu malajskiego. W zaokrągleniu wyniósłby ten rodzaj handlu w I kwartale br. około 200 tys.ton w skali światowej, co stanowi niemal 50% obrotów kauczukiem.

Kraje Ameryki Łacińskiej - potencjalny rynek zbytu na nawozy sztuczne.

Z nielicznymi wyjątkami podstawą gospodarki krajów Ameryki Łacińskiej jest rolnictwo i hodowla dające utrzymanie około 2/3 całej ludności obszaru i stanowiące łącznie z przemysłem spożywczym od 50 do 70% dochodu narodowego poszczególnych krajów. Płody rolne i artykuły hodowlane są w Ameryce Łacińskiej podstawowymi artykułami eksportu. Niezależnie od powyższego cały szereg krajów tego obszaru, jak np. kraje basenu Morza Karaibskiego - posiada stały niedobór zbóż chlebowych stanowiących największe pozycje w ich imporcie. Kraje te starają się rozwinąć rodzimą produkcję zbóż chlebowych - głównie ryżu, w celu uniezależnienia się od importu pszenicy i mąki pszennej.

Aczkolwiek Ameryka Łacińska posiada jeszcze znaczne obszary nadające się do uprawy, a dotychczas dla rolnictwa niewyzyskane, tym niemniej są to ziemie bądź stosunkowo najbardziej niedostępne, bądź o glebie uboższej, bądź wreszcie leżące w niesprzyjających warunkach klimatycznych, zmuszających np. do stosowania na wielką skalę systemów nawadniających. Ogólnie biorąc w całym szeregu krajów niewyzyskane "rezerwy" ziemi uprawnej, albo wcale już nie istnieją - jak np. na Kubie - albo są na wyczerpaniu. Typ rolnictwa migracyjnego powszechny jeszcze na początku bieżącego stulecia w Brazylii i w Argentynie, oraz w Meksyku zanika ostatnio w tych krajach prawie zupełnie.

Powyższe uwagi prowadzą do wniosku, że utrzymanie tendencji rozwoju produkcji rolniczej w Ameryce Łacińskiej coraz bardziej uzależnione się staje od wzrostu wydajności poszczególnych upraw, a coraz mniej od absolutnego zwiększania ich powierzchni. Potwierdza w całej pełni ten wniosek statystyka powierzchni uprawy podstawowych 20 płodów rolnych, wykazująca jej bardzo nieznaczny wzrost na przestrzeni ostatniego dziesięciolecia[1/], a mianowicie:z 45,1 mln.ha na 47,2 mln.ha, czyli o 4,5%. W tym samym czasie wydajność z ha produkcji podstawowych 5 zbóż /pszenicy, żyta, kukurydzy, owsa i jęczmienia/ zmniejszyła się o 1,5%; wydajność strączkowych odgrywających doniosłą rolę w bi-

---

1/ średnia za lata przedwojenne: 1934/35 - 1938/39 do średniej za lata powojenne 1945/46 - 1948/49.

lansie żywnościowym Ameryki Łacińskiej spadła o przeszło 11%, a wydajność z ha uprawianych nasion oleistych o 9%. Spadek wydajności uprawy kawy wyniósł w tym okresie 7%, ziarna kakaowego - 17% i bawełny o 12%.[1] Jest rzeczą obecnie bezsporną - podaje raport międzynarodowej konferencji rolniczej, która obradowała w Monte Video w grudniu ub.r. - że jedynym czynnikiem, który odwrócić może w katastrofalnych skutkach trend spadku wydajności produkcji rolniczej w Ameryce Łacińskiej jest na szeroką skalę zakrojony wzrost mechanizacji rolnictwa, oraz zastosowania nawozów sztucznych. O ile zahamowanie spadku wydajności nie zostanie zatrzymane, wzrost konsumcji krajowej powiększającej się o 3 mln. rocznie ludności Ameryki Łacińskiej zmniejszy poważnie w najbliższych 5-ciu latach niektóre podstawowe rolnicze nadwyżki wywozowe całego obszaru.

Nawozy azotowe.

Szacunek konsumcji nawozów azotowych dla całego obszaru Ameryki Łacińskiej wynosi dla 1950/51 r. około 1,13 kg. czystego azotu /N/ na ha ziemi uprawianej /bez stałych łąk i pastwisk/. W 1948/49 konsumcja nawozów azotowych była mniejsza i wynosiła średnio dla całego obszaru około 0,92 kg.N na ha. W tych samych dwóch okresach konsumcja nawozów azotowych w Europie /bez ZSRR/ szacowana jest przez FAO odpowiednio na: 12,7 kg.N na ha ziemi uprawnej i 11,1 kg N na ha. Poniższe zestawienie ilustruje konsumcję nawozów azotowych w poszczególnych krajach Ameryki Łacińskiej w 1950/51 w ilościach absolutnych czystego azotu, oraz w przeliczeniu na ha ziemi uprawnej.

Konsumcja nawozów azotowych w krajach Ameryki Łacińskiej

w tonach N

	1950/51	w kg N na ha a/
Costa Rica	850	1,12
Kuba	14.480	7,35
Rep. Dominik.	1.400	2,06
Salwador	400	0,93
Guatemala	600	0,20
Honduras	2,000	3,64
Meksyk	6,210	0,62
Panama	1.000	7,15
Posiadłości bryt.	6,170	8,20
Argentyna	6.400	0,21
Boliwia	40	0,12
Brazylia	9.310	0,50
Chile	8.140	1,40
Kolumbia	2.500	1,18
Ekwador	180	0.15

1/ dane zaczerpnięto z "Agriculture in Latin America its Development and Outlooks FAO luty 1951 str.55.

	1950/51	w kg.N na ha a/
Peru	31.500	19,20
Urugwaj	300	0,21
Wenezuela	1.200	0,80
Ogółem Ameryka Łac. b/	95.090	1,13

Nie licząc Kuby i Panamy oraz Peru, posiadającego naturalne złoża nawozu ptasiego na wyspach wzdłuż wybrzeża oceanu Spokojnego, konsumcja nawozów azotowych głównych obszarów rolniczych jest wyjątkowo niska, a w wielu wypadkach praktycznie nie istnieje ona wcale. W celu zahamowania spadku wydajności podstawowych upraw w krajach Ameryki Łacińskiej wzrost konsumcji nawozów azotowych - zgodnie z opiniami ekspertów rolnictwa południowo-amerykańskiego - winien wynosić około 200%, a spożycie winno osiągnąć conajmniej 3 kg N na ha ziemi uprawnej. Powiększa to potencjalne zapotrzebowanie badanego obszaru na azotniaki o blisko 200.000 ton czystego azotu.

W porównaniu do innych nawozów sztucznych /mineralnych/ Ameryka Łacińska jako całość najlepiej wyposażona jest w naturalne związki azotowe w postaci nawozu ptasiego produkowanego w Chile w ilości około 280.000 ton rocznie, oraz w Peru w ilości około 25.000 ton rocznie czystego N. W świetle powyższych uwag paradoksalnym wydaje się fakt, że roczny eksport netto nawozów azotowych z Ameryki Łacińskiej - prawie wyłącznie z Chile - wynosi obecnie około 220 - 230.000 ton rocznie[1/], czyli mniej więcej tyle ile potrzeba-by było na minimalne, według opinii ekspertów podniesienie konsumcji nawozów azotowych na obszarze badanym. Dzieje się to w pierwszym rzędzie dlatego, ponieważ gospodarka rolna Ameryki Łacińskiej jest zacofana, opierająca się na kalkulacji jaknajmniejszych kosztów i nakładów co powoduje szybkie wyjałowienie gleby i następnie spadek wydajności. Z chwilą jednak gdy potrzeba zastosowania w znacznie szerszym stopniu nawozów sztucznych zostanie w większej mierze zrozumiana i doceniona tak przez producentów rolnych jak i przez poszczególne rządy w Ameryce Łacińskiej - co ma już do pewnego stopnia miejsce obecnie - powstanie niewątpliwie zagadnienie finansowania importu azotniaków chilijskich, czy jakichkolwiek innych.[2/] Eksport guana z Chile - jako jedna z najważniejszych pozycji wywozu tego kraju - kierowany głównie na rynki Ameryki Północnej, Europy i Japonii, opłaca import takich artykułów jakich kraje Ameryki Łacińskiej nie są w stanie Chile dostarczyć. "Dopełnianie się" struktury gospodarczej w Chile i głównych państw rolniczych Ameryki Łacińskiej jest bardzoe niewielkie co zmniejsza znacznie możliwości obrotów na bazie kompensacyjnej. Powyższe zjawisko przyczynia się już obecnie do importu poważnej ilości nawozów azotowych

---

a/ ziemi uprawnej: grunty orne, plantacje i sady bez łąk i pastwisk stałych,

b/ łącznie z niewymienionymi krajami.

1/ nie licząc obrotów między krajami badanego obszaru.

2/ wyłączając Chile i Peru bieżąca produkcja azotu w krajach Ameryki Łacińskiej wynosi ok.1/8 obecnego rzeczywistego zapotrzebowania całego obszaru.

przez kraje Ameryki Łacińskiej z Europy i ze Stanów Zjednoczonych.

Podsumowując powyższe uwagi można wysnuć wniosek, że obszar Ameryki Łacińskiej będzie w okresie najbliższych lat jednym z największych potencjalnych rynków zbytu na nawozy azotowe na świecie, i że zwiększone jego zapotrzebowanie jedynie w nieznacznej prawdopodobnie mierze będzie mogło być pokryte eksportem nawozów chilijskich.

Nawozy potasowe.

W przeciwieństwie do nawozów azotowych, których produkcja w Ameryce Łacińskiej wynosi blisko 330.000 ton N rocznie, nawozy potasowe produkowane są w nieznacznej ilości około 11.000 ton K_2O rocznie jedynie w Chile i w Peru. Szacunek konsumcji nawozów potasowych w 1950/51 r. wynosi 50.810 ton K_2O t.j. o 9.000 ton więcej niż w r.1949/50.[1] Dałoby to jedynie 0,60 kg.K_2O na ha ziemi uprawnej wobec 16,4 K_2O średnio w Europie /bez ZSRR/ w 1949/50. Rozpiętość zatym konsumcji w Europie i w Ameryce Łacińskiej jest w tym wypadku jeszcze większa niż w odniesieniu do nawozów azotowych.

Konsumcja nawozów potasowych w niektórych krajach Ameryki Łacińskiej.

	w tonach K_2O.	
	1950/51 szacunek	w kg.K_2O na ha [a]
Kuba	7.550	3,83
Rep.Dominikańska	230	0,34
Salwador	250	0,58
Guatemala	5.000	1,67
Meksyk	1.340	0,13
Argentyna	1.600	0,05
Boliwia	20	0,00
Brazylia	13.000	0,69
Chile	4.830	0,83
Kolumbia	4.500	2,12
Ekwador	250	0,22
Peru	5.420	3,30
Wenezuela	650	0,43
Ogółem Ameryka Łac. [b]	50.810	0,60

Podobnie jak w wypadku nawozów azotowych eksperci rolni F.A.O. oceniają, iż zatrzymanie tendencji spadku wydajności podstawowych upraw w Ameryce Łacińskiej wymaga

1/ Cit.op str.9
a/ grunty orne, plantacje, sady bez łąk i pastwisk stałych
b/ łącznie z niewymienionymi.

zastosowania nawozów potasowych w ilości przynajmniej 3 kg. K_2O na ha. Podniosłoby to łączne zapotrzebowanie krajów Ameryki Łacińskiej do poziomu 255.000 ton K_2O czyli o przeszło 200.000 ton rocznie. Aczkolwiek geologicznie obszar Ameryki Łacińskiej nie jest ostatecznie zbadany, istnieje małe prawdopodobieństwo rychłego uruchomienia produkcji nawozów potasowych na większą skalę. W związku z tym zwiększenie konsumcji nawozów potasowych w Ameryce Łacińskiej mogłoby nastąpić jedynie przez powiększenie importu wynoszącego obecnie 38 - 40.000 ton. Ponieważ światowy eksport nawozów potasowych szacowany jest na ok. 1.250.000 ton K_2O /1949/50/ dodatkowy import 200.000 ton do krajów Ameryki Łacińskiej wynosiłby ok.1/6 łącznych nadwyżek eksportowych na świecie /bez ZSRR/.

Nawozy fosforowe.

Dążenie do powiększenia konsumcji nawozów sztucznych w krajach Ameryki Łacińskiej, w celu zahamowania spadku wydajności uzewnętrzniło się najsilniej na odcinku nawozów fosforowych, których produkcja wzrasta na omawianym obszarze z 51,5 tys. ton P_2O_5 w 1948/49 na 73,9 tys.ton w 1950/51 /szacunek/, czyli o 43,5%, podczas gdy wzrost produkcji czystego azotu i K_2O wynosił w tym samym okresie czasu jedynie po 9%. Produkcja nawozów fosforowych w niektórych krajach Ameryki Łacińskiej kształtowała się w ostatnim 3-leciu w sposób następujący:

Produkcja nawozów fosforowych w Ameryce Łacińskiej.

w tonach P_2O_5

	1948/49	1949/50	1950/51 a/
Kuba	5.080	3.630	7.240
Meksyk	4.000	7.800	7.800
Argentyna	5.000	5.000	9.000
Brazylia	5.500	5.500	13.200
Chile	14.290	14.330	14.330
Kolumbia	160	200	300
Peru	16.820	19.430	21.290
Ogółem Ameryka Łac. b/	51.510	56.610	73.880

W 1949/50 udział produkcji Ameryki Łacińskiej w produkcji światowej /bez ZSRR/ nawozów fosforowych wynosił zaledwie 1,08%. Podobnie jak w wypadku nawozów azotowych i potasowych konsumcja handlowego kwasu fosforowego P_2O_5 na obszarze Ameryki Łacińskiej jest bardzo niska wynosząc w 1950/51 około 117.000 ton czyli ca 1,39 kg. na ha ziemi uprawnej. W 1949/50 konsumcja P_2O_5 w Europie bez ZSRR wynosiła przeciętnie 17 kg. na ha, a w Stanach Zjednoczonych 9,5 kg. na ha ziemi uprawnej.

a/ szacunek,
b/ łącznie z niewymienionymi krajami.

Konsumcja nawozów fosforowych w niektórych krajach Ameryki Łacińskiej

	w tonach P_2O_5 1950/51 szacunek	w kg. P_2O_5 na ha. a/
Kuba	20.210	10,25
Rep. Dominikańska	1.500	2,21
Salwador	220	0,51
Guatemala	800	0,27
Meksyk	7.600	0,76
Argentyna	6.500	0,22
Brazylia	22.000	1,17
Chile	25.380	4,37
Kolumbia	6.000	2,83
Ekwador	1.500	1,31
Peru	21.340	13,00
Urugwaj	1.510	1,08
Wenezuela	450	0,30
Ogółem Ameryka Łac. b/	116.900	1,39

Obecna konsumcja nawozów fosforowych w Ameryce Łacińskiej w ilości 1,4 kg. P_2O_5 musiałaby być zdaniem ekspertów potrojona do wysokości 4,5 kg na ha, aby dać rzeczywisty efekt w postaci podniesienia wydajności podstawowych upraw, co równoznaczne byłoby z podniesieniem produkcji, lub importu o 260.000 ton P_2O_5. Ponieważ obecnie możliwości produkcyjne łącznie z zaprojektowanymi w najbliższych 3-ch latach nie przekraczają 100.000 ton kwasu fosforowego obecny import w wysokości około 40.000 ton P_2O_5 musiałby być podniesiony do 160.000 ton. Światowe nadwyżki handlowego kwasu fosforowego wynosiły w 1949/50 bez ZSRR około 700.000 ton.

Z powyższego wynika, iż szczególnie w dziedzinie nawozów fosforowych wzrost zapotrzebowania Ameryki Łacińskiej wywierać może w najbliższych latach najsilniejszy wpływ na rynek międzynarodowy.

a/ ziemi uprawnej: grunty orne, plantacje, sady bez łąk i pastwisk stałych,
b/ łącznie z niewymienionymi krajami.

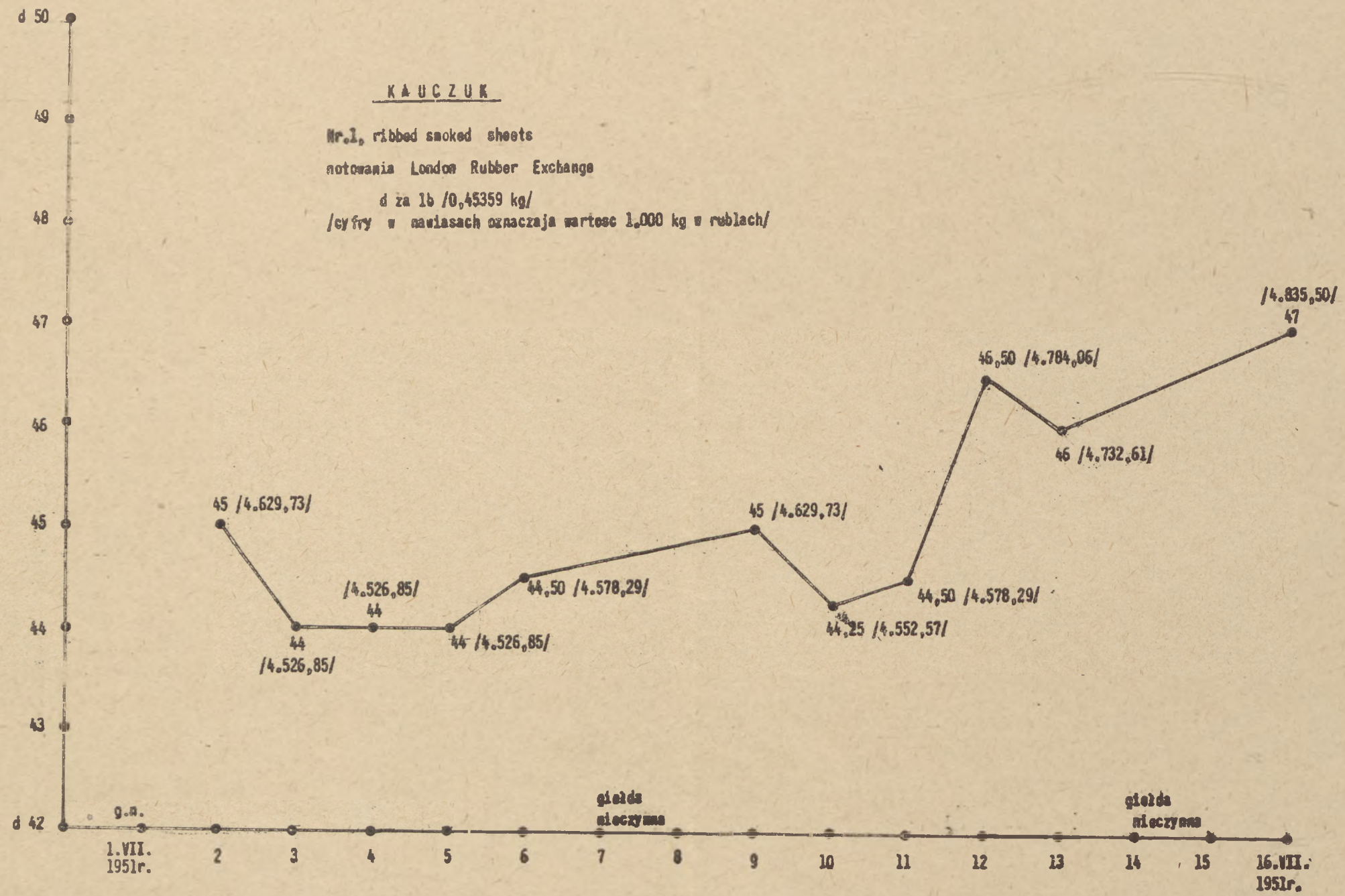
KAUCZUK
Nr.1, ribbed smoked sheets
notowania London Rubber Exchange
d za lb /0,45359 kg/
/cyfry w nawiasach oznaczaja wartosc 1.000 kg w rublach/
d 50
49
48
47
46
45
44
43
d 42
45 /4.629,73/
44 /4.526,85/
/4.526,85/ 44
44 /4.526,85/
44,50 /4.578,29/
45 /4.629,73/
44,25 /4.552,57/
44,50 /4.578,29/
46,50 /4.784,06/
46 /4.732,61/
/4.835,50/ 47
giełda nieczynna
giełda nieczynna
g.n.
1.VII. 1951r.
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16.VII. 1951r.

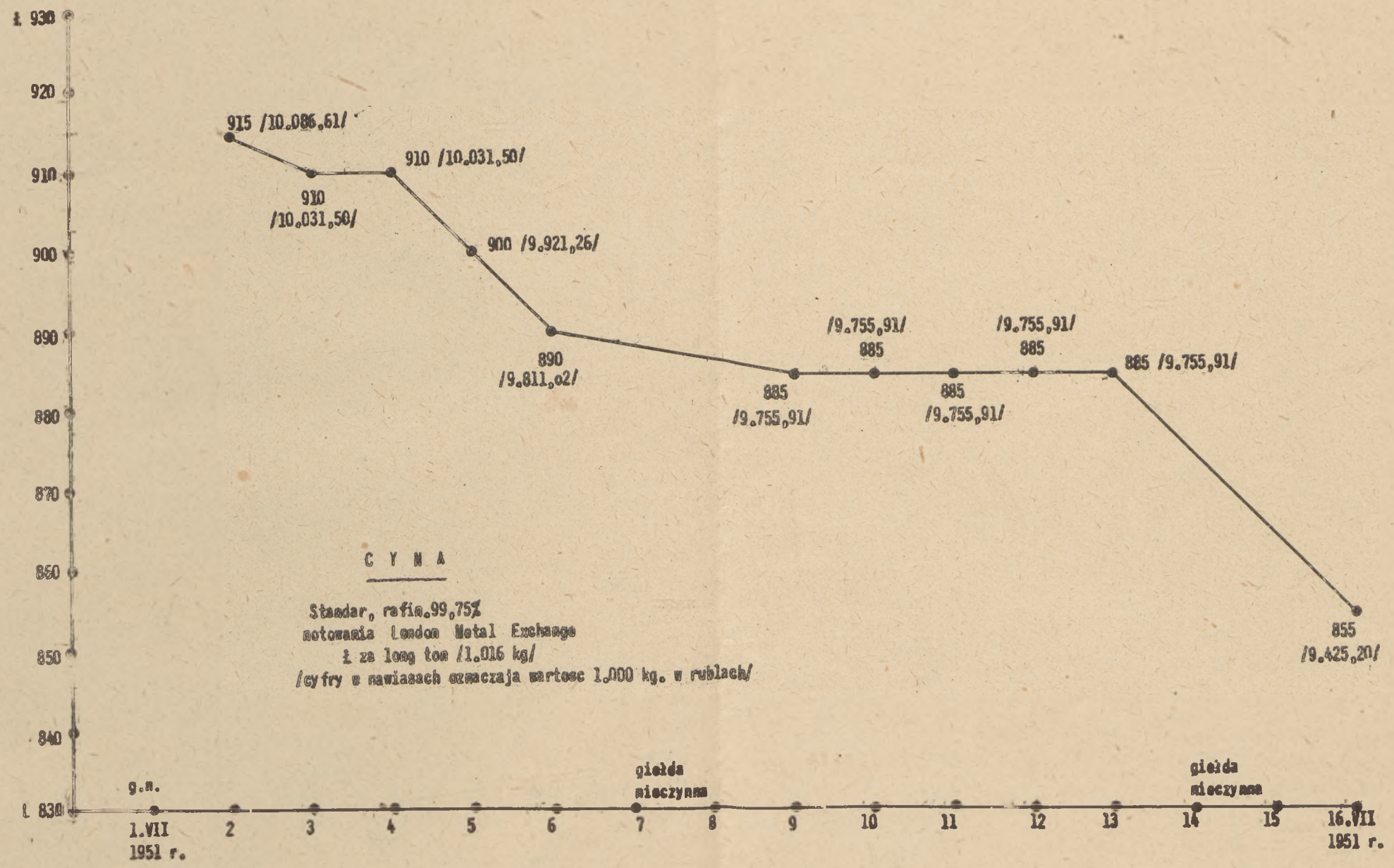
£ 930
920
910
900
890
880
870
860
850
840
£ 830
915 /10.086,61/
910
/10.031,50/
910 /10.031,50/
900 /9.921,26/
890
/9.811,02/
885
/9.755,91/
/9.755,91/
885
885
/9.755,91/
/9.755,91/
885
885 /9.755,91/
855
/9.425,20/
C Y N A
Standar, rafin.99,75%
notowania London Metal Exchange
£ za long ton /1.016 kg/
/cyfry w nawiasach oznaczaja wartosc 1.000 kg. w rublach/
g.n.
giełda nieczynna
giełda nieczynna
1.VII 1951 r.
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16.VII 1951 r.

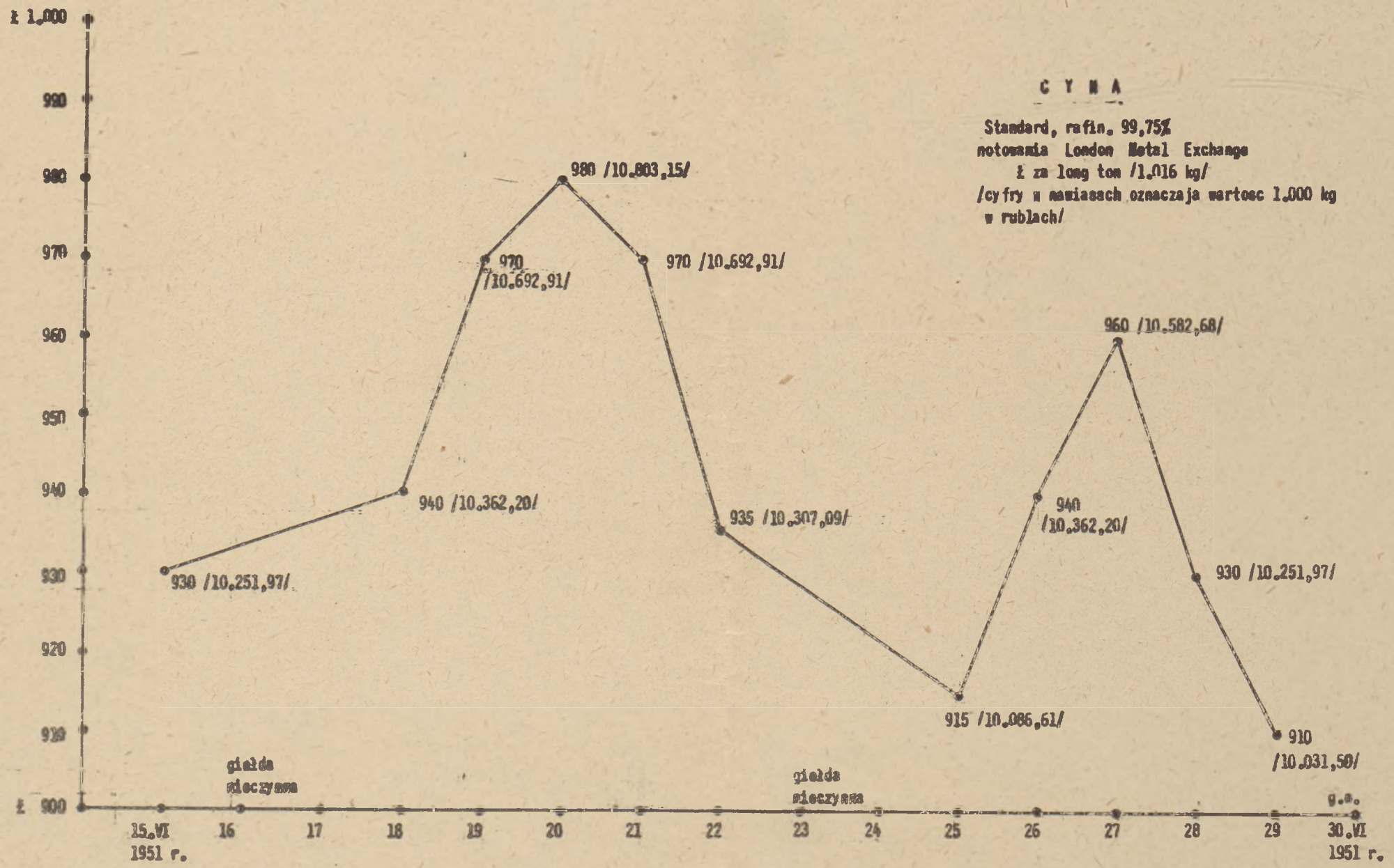
C Y N A
Standard, rafin. 99,75%
notowania London Metal Exchange
£ za long ton /1.016 kg/
/cyfry w nawiasach oznaczaja wartosc 1.000 kg
w rublach/
£ 1.000
990
980
970
960
950
940
930
920
910
£ 900
930 /10.251,97/
940 /10.362,20/
970 /10.692,91/
980 /10.803,15/
970 /10.692,91/
935 /10.307,09/
915 /10.086,61/
940 /10.362,20/
960 /10.582,68/
930 /10.251,97/
910 /10.031,50/
giełda nieczynna
giełda nieczynna
15.VI 1951 r.
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30.VI 1951 r.

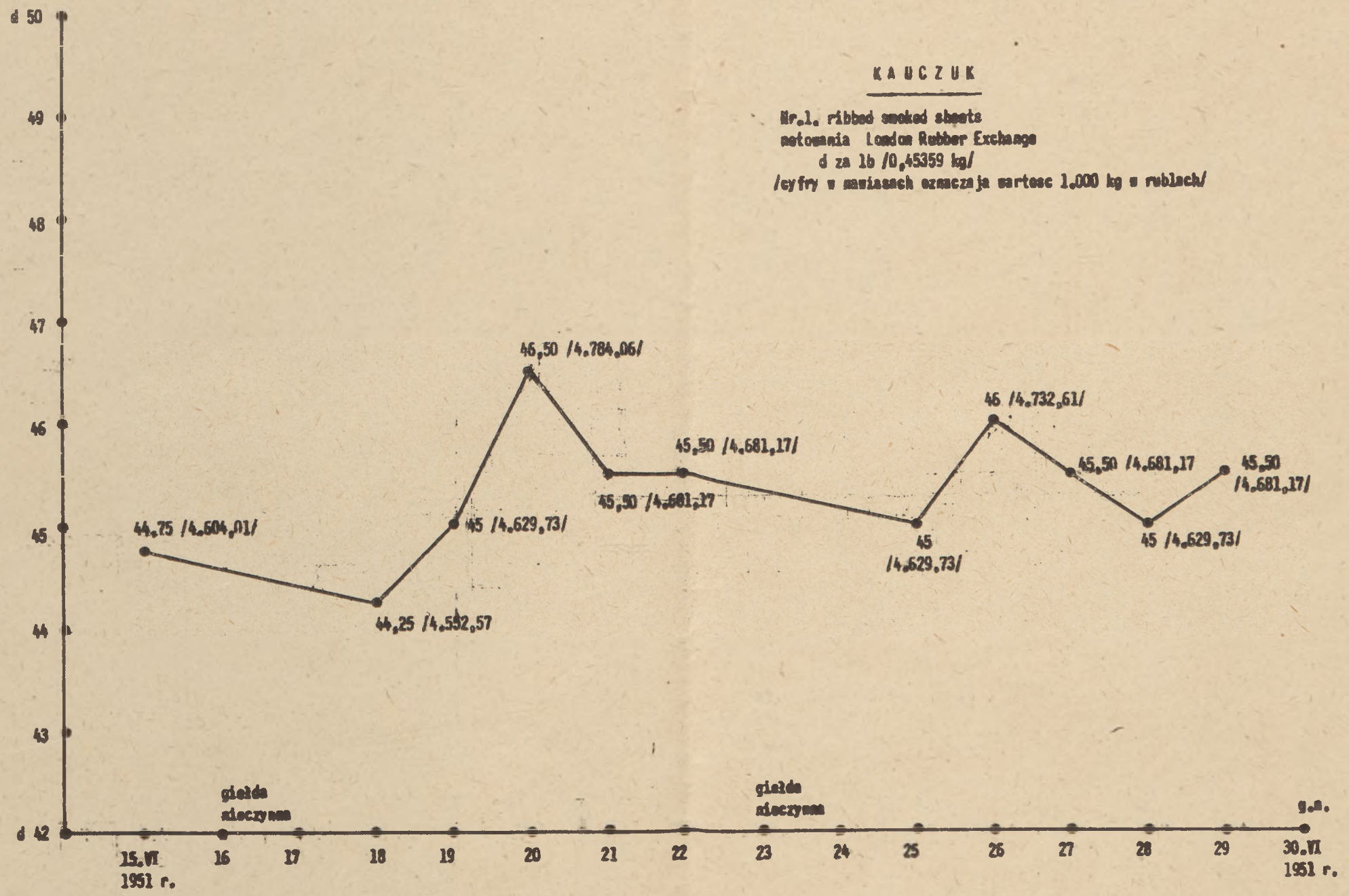
KAUCZUK
Nr.1. ribbed smoked sheets
notowania London Rubber Exchange
d za lb /0,45359 kg/
/cyfry w nawiasach oznaczaja wartosc 1.000 kg w rublach/
d 50
49
48
47
46
45
44
43
d 42
44,75 /4.604,01/
44,25 /4.552,57
45 /4.629,73/
46,50 /4.784,06/
45,50 /4.681,17
45,50 /4.681,17/
45
/4.629,73/
46 /4.732,61/
45,50 /4.681,17
45 /4.629,73/
45,50
/4.681,17/
giełda
nieczynna
giełda
nieczynna
g.n.
15.VI
1951 r.
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30.VI
1951 r.

Notowania Giełd Towarowych w Londynie i New Yorku na "p r i m o" ostatnich 6-ciu miesięcy

/ z Daily Commercial Report /

T O W A R	Jednostka		Luty 1951r.	Marzec	Kwiecień	M a j	Czerwiec	Lipiec 1951r.
	wagi	waluty						
cukier, fine granul.	cwt	sh	40/3	40/3	40/3	40/3	40/3	40/3
kawa, Santos Nr.2 /New York/	lb	¢	nom.	56,25 ¢	56,25 ¢	55,75 ¢	55,50 ¢	54,25 ¢
kakao, g.f. Accra spot	cwt	sh	31o/-	315/-	320/-	315/-	312/-	nom.
herbata indyjska	lb	sh	1/6	1/6	1/6	3/3	3/6	3/6
ryż łuszczony	ton	£	8,5/-	8,5/-	8,5/-	8,5/-	8,5/-	8,5/-
pieprz czarny	lb	sh	11/11	12/6	11/11	13/-	13/-	13/-
szelak	cwt	sh	435/-	430/-	360/-	365/-	360/-	370/-
kauczuk, rib.sm:sheets Std.spot.	lb	d	64	71 1/2	63 1/2	54	42 1/2	45
juta, Daisee, 2/3 candf.	ton	£	144,-	170,-	197,-	228,-	nom.	226,-
bawełna, mid American /New York/	lb	¢	g.n.	g.n.	46,06 ¢	46,06 ¢	46,06 ¢	46,06 ¢
kopra, Straits, f. m.cif Kont.	ton	£	130,10/-	144,10/-	127,-	117,10/-	101,10/-	92,-
olej bawełniany, surowy	"	£	109,-	125,-	125,-	125,-	125,-	125,-
olej kokosowy	"	£	106,-	126,-	126,-	126,-	126,-	126,-
olej sojowy rafinowany	"	£	138,-	138,-	138,-	138,-	138,-	138,-
sulfat amonu	"	£	12,17/-	12,18/6	12,18/6	13,1/6	13,1/6	15,3/-
miedź elektr. /wire bars/	"	£	202,-	202,-	210,-	210,-	234,-	234,-
cyna, Standard	"	£	1.360,-	1.445,-	1.335,-	1.175,-	1.115,-	915,-
ołów zagraniczny	"	£	136,-	136,-	160,-	160,-	160,-	160,-
cynk	"	£	151,-	151,-	160,-	160,-	160,-	160,-
antymon ang. 99%	"	£	325,-	360,-	360,-	390,-	390,-	360,-
rtęć	butla	£	74,-	74,-	74,-	74,-	74,-	74,-
srebro	uncja OZ	d	78 1/2	78 1/2	78 1/2	78 1/2	78 1/2	78 1/2
złoto	"	sh	248/-	248/-	248/-	248/-	248/-	248/-